

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

15. KVĚTNA 2005

Z obsahu:

Ke křesťanským kořenům

Katecheze Benedikta XVI.

27. dubna 2005

- strana 2 -

Bůh je „Vylití“

Bratr Efraim

- strana 4 -

Ruach

Raniero Cantalamessa

- strana 5 -

Apoštolka Ducha Svatého

Helena Guerrová

(1835–1914)

- strana 6 -

Svatodušní nověna

s nejsvětější

Pannou Marií

- strana 7 -

Já jsem (20)

Eucharistické meditace

ctih. Conchity Armidy

- strana 8 -

Bůh v rukou člověka

Karel Komárek

- strana 9 -

Pán mě vybral za biskupa Říma

První homilie Benedikta XVI. na závěr konkláve

20. dubna 2005

- strana 10 -

Počátky Církve (5)

Mario Galizzi

- strana 12 -

Ke křesťanským kořenům

O Duchu Svatém hovoříme jako o třetí božské Osobě, i ve znamení kříže a ve vyznání víry ho jmenujeme až na posledním místě. Snad proto, abychom ho nestavěli na poslední místo i ve své úctě, připojuje nicejsko-konstantinopolské vyznání víry prohlášení, že je s Otcem i Synem „stejně uctíván a oslavován“. Zamysleme-li se upřímně sami nad sebou, musíme si přiznat, že naše úcta k třetí božské Osobě tomu často neodpovídá. S Duchem Svatým jsme se nesblížili, snad proto, že naše lidská představivost se u něho nemá o co opřít. Překrásný latinský hymnus a sekvence o Duchu Svatém jako oficiální liturgické modlitby začínají oba výčtem krásných básnických charakteristik Ducha Svatého: Duch Tvůrce, Utěšitel, Dar nejvyššího Boha, živý Pramen, Oheň, Láska, Duchovní pomazání, sedmý Dar, Prst Otcovy pravice, Otcův Slib. Dárce řeči, Otec chudým, Dárce darů, Světlo srdcí, nejlepší Těšitel, sladký Host duše, libé Spočinutí, Odpočinek v práci, Chlad v žáru, Potěšení v pláči, nejblazeštější Světlo. Teprve po tomto výčtu vznešených oslovení následují prosby, které stejně krásně naznačují, co všechno pro nás Duch Svatý znamená. (Je třeba říci, že český překlad těchto skvostných zpěvů nevystihuje krásu latinského originálu.) I tyto symboly Ducha Svatého jsou však abstraktní a i přes svou četnost a výmluvnost nejsou s to postihnout vnitřní osobní podstatu třetí Božské osoby.

Nejkonkrétněji se nám Bůh zjevil ve svém Synu, protože se stal jedním z nás. Pro představu Otce si vypomáháme antropomorfní projekcí moudrého a dobrotivého starce, ale pro Ducha Svatého máme jen nepřímé opisy a alegorie. Paradoxně právě tomuto Pánu a Oživovateli, který je s námi v trvalém nejbezprostřednějším životodárném styku a působí v nás nejvíce a nejučinněji, dostává se v našem vědomí nejméně místa. On sám však jako by přímo zosobňoval Boží nezištnost a velkodušnost, i přes naši opomíjející neuvědomělost, nevděčnost a zcela nedostačující úctu trpělivě a vytrvale „všechno ve všech působí“. Boží Syn nám však jeho existenci i jeho působnost zjevuje a důrazně opakovaně připomíná. Má totiž s Duchem Svatým nejen ono věčné božské soužití v tajemství Nejsvětější Trojice, ale i svou „lidskou zkušenost“, protože to byl právě Duch Svatý, který byl autorem a zdrojem jeho lidství, z něho byl nejen počat, ale Duch ho také celý jeho pozemský život ustavičně vedl a silil až do posledního vydechnutí na kříži a po třech dnech ho vedl oslaveného z hrobu. Dříve než se Ježíš

Pokračování na str. 5

Milí bratři a sestry, mám radost, že vás mohu přijmout, a zdravím srdečně všechny přítomné i ty, kteří jsou s námi spojeni prostřednictvím rádia a televize. Jak jsem již řekl v prvním setkání s pány kardinály v Sixtinské kapli přesně před týdnem, je mé srdce v těchto dnech na počátku mého petrského úřadu naplněno dvěma protichůdnými pocity: úžasem a vděčností Bohu, který překvapil především mne samého, když mě povolal za nástupce apoštola Petra; a vnitřním třesením před velikostí svěřeného úkolu a odpovědností. Ale jistota, že mi bude pomáhat Bůh, jeho nejsvětější Matka Panna Maria a svatí, naplňuje mě odevzdaností a radostí. Kromě toho mě posiluje duchovní spojení s celým Božím lidem, který bych chtěl ještě jednou, jako již jednou minulou neděli, prosit o to, aby se za mě velice modlil.

Po zbožném návratu domů mého vzácného předchůdce Jana Pavla II. ujímám se dnes opět tradičních středních generálních audiencí. V prvním setkání bych chtěl hovořit především o svém jménu, které jsem si zvolil, když jsem se stal biskupem Říma a pastýřem všeobecné Církve.

Chtěl jsem se jmenovat Benedikt XVI., abych se duchovně opřel o ctihodného papeže Benedikta XV., který vedl církev ve velmi pohnuté době první světové války. Byl to odvážný a autentický prorok míru, který s neotřesitelnou odvahou usiloval nejdříve o to, aby zabránil dramatu války a pak aby zmírnil její hrozné následky. V jeho stopách chtěl bych svůj úřad postavit do služeb smíření a svornosti mezi lidmi a národy v hlubokém přesvědčení, že velké dobro míru je především Boží dar: křehký a vzácný dar, který musí být den co den vyprošován, chráněn a budován a k němuž je každý povinen přispívat.

Jméno Benedikt připomíná navíc mimořádnou postavu velkolepého „patriarchy západního mnišství“, svatého Benedikta z Nursie, který je spolu se svatými Cyrilem a Metodějem spolupatronem Evropy. Svatý Benedikt je proto v Německu a zvláště v mé vlasti Bavorsku velice uctíván. On je podstatným vztažným bodem pro jednotu Evropy, hlasitým voláním, abychom se vrátili k nezbytným křesťanským kořenům evropské kultury a civilizace.

Od tohoto otce západoevropského mnišství známe doporučení, která zanechal v řeholi mnichů: „Ničemu nedávat přednost před láskou Kristovou“ (srov. Reg. 72,11 a 4,21).

Na počátku své služby jako nástupce Petra prosím svatého Benedikta, aby nám pomáhal stále jasněji poznávat, že Kristus hraje ústřední roli v našem životě. Nechť zaujímá Kristus v našem myšlení a ve všem našem jednání vždy první místo!

Nyní se vracím v myšlenkách zpět k mému vzácnému předchůdci Janu Pavlu II., jehož jsme dlužníky, protože nám zanechal jedinečné duchovní dědictví. Ve svém apoštolském listě *Novo millennio ineunte* píše: „Naše křesťanská společenství se musí stát pravými školami modlitby, ve které má setkání s Kristem nejen výraz prosby o pomoc, nýbrž také díkůvzdání, chvála, klanění, rozjímání, naslouchání, vroucnosti a pocitů až k pravé lásce srdce“ (33). Tento pokyn chtěl sám učinit skutečností, když v poslední době věnoval střední katecheze komentáři oněch žalmů, které se modlíme ve chválách a v nešporách.

Tak jako on na počátku svého pontifikátu chtěl dále pokračovat ve výkladu svého předchůdce o křesťanských ctnostech (srov. Ins. di GP II. I. [1978] s. 60-63), tak chci také já v našich příštích týdenních setkáních předkládat komentáře, které připravil pro druhou část žalmů a kantik z nešpor. Příští středu budu pokračovat přesně tam, kde byly jeho poslední katecheze při generální audienci 26. ledna přerušeny.

Milí přátelé, děkuji vám za váš příchod a za vaši náklonnost. Ze srdce opětuji tento pocit se zvláštním požehnáním, které uděluji vám zde přítomným, vašim rodinám a všem přátelům.

Bollettino Vaticano
27. dubna 2005

Duch Obnovitel

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přijměte Ducha Svatého

Připoj se k poutníkům, kteří z celého známého světa putují do Jeruzaléma na slavnost Letnic. Nevydali se na cestu jako turisté za rekreaci nebo ze zvědavosti. Evangelista výslovně hovoří o jejich zbožnosti. Přicházejí každoročně na posvátná místa posvěcená Hospodinem, neboť je stále považují za svůj pravý domov, kam je táhne jejich srdce, ať už přebývají jakkoliv daleko. Dnes se jim za jejich zbožnost a vytrvalost, s jakou přijímají Boží pozvání, dostane milosti, která daleko překračuje vše, oč přišli prosit. Už se z jejich příkladu být vnímavý k Božím hlasu, aby se u tebe setkal s ochotou jít za jeho voláním tam, kde ti Pán uchystal své zvláštní milosti a dary. Nelituj obětí, které pouf vyžaduje. Nechej si od jeruzalémských poutníků vyprávět, jaké těžkosti museli překonat a kolik času obětovali, aby zavítali do Svatého města.

Zatím v tichosti a skrytu Večeřadla plní učedníci to, co jim Pán přikázal: *Jsou všichni společně pohromadě*. Je to kolébka Církve, místo svátostí, modlitby a vytrvalé přípravy. Jsou všichni pospolu na jednom místě a jsou pospolu jedné mysli, takže Pán, jak přislíbil, *prebývá uprostřed nich*⁽¹⁾. Pán také přislíbil soslání Ducha Utěšitele a učedníci *spolu s Ježíšovou Matkou Marií*⁽²⁾ se vytrvalou modlitbou otevírají jeho působení. Na Ježíšova zaslíbení se můžeš spolehnout, jen je zapotřebí, abys také ze své strany plnil ty podmínky, které Pán ustanovil. Vynasnaž se, abys Ježíšova zaslíbení dobře poznal a bezvýhradně věřil svému Pánu.

Pán tu před padesáti dny prosil o jednotu, která jednou obsáhne všechny lidi. O těchto Letnicích má začít dlouhý dějinný proces, na jehož konci je naplnění Ježíšovy prosby, *aby všichni byli jedno*.⁽³⁾ Proto ještě dříve, než odešel k Otcí, poslal své učedníky, aby pokračovali v tom, co započal. Naučil učedníky, aby se modlili *v jeho jménu*.⁽⁴⁾ Prosit Otce *Ježíšovým jménem* znamená pokračovat v jeho modlitbě, prosit o to, oč prosí on. To rozhodující zde není síla tvého přání, tvé osobní tužby, ale úplná shoda a sjednocení s jeho vůlí. To není pro tebe jako omezení. Ježíš chce pozvednout tvou modlitbu z osobní soukromé bezvýznamnosti k prvořadě důležitosti a jedinečnosti své vlastní modlitby, *aby všichni byli jedno*, abychom se *navzájem milova-*

li a neviděli především sebe, ale potřeby všech ostatních.

Panna Maria je nejlepší učitelkou takové *jednomyslné modlitby*. Ona se již před více než třiceti lety dokonale *sjednotila s Boží vůlí*, dala se bezvýhradně k dispozici Bohu a Otec jí seslal již tehdy *plnost Ducha Svatého* nikoliv pro její osobní uspokojení, ale k blahu a spáse celého lidstva.

Ozval se hukot a naplnil celý dům. Pokloň se v nejhlubší úctě celé Boží Trojici. Děkuj Otcí za nesmírný dar Syna i Ducha. Děkuj Synu, že tak věrně plní svá zaslíbení, děkuj Duchu Svatému, že sestupuje, *aby obnovil tvář země*⁽⁵⁾. To první, co vykoná, je potřebná proměna těch, kteří jsou posláni jako hlasatelé Božího království. Ještě před deseti dny čekali na obnovu pozemského panství a sebe viděli v postavení čelných ministrů. Uvědom se, jak hluboce mohou být v nás zakořeněny naše představy, které nám brání chápat Boží záměry. To, čeho Pán nedosáhl dlouhým osobním stykem se svými učedníky, to nyní dokoná *křest ohněm*... Bůh umí využívat jak trpělivé shovívavosti, tak mimořádných zásahů a radikálního působení milosti.

Boží hukot nezaplnil jen dům, ale celé město. Je čas vyjít ven. Pohled na zástupy *zbožných židů ze všech možných národů*, které Duch svádí na toto místo, kde mají uslyšet jako první *radostnou zvěst*. Neuvádí tě v úžas ta obdivuhodná režíe Ducha Svatého? Nejenže shromáždil vyvolené ze všech končíl světa, ale postaral se, aby všichni správně rozuměli slovu, které mají uslyšet. Jen si vzpomeň, co slíbil Pán ještě před touto první novénou: *Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy; budou mluvit novými jazyky;... na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se*.⁽⁶⁾ Apoštolové měli za úkol promlouvat ke všem národům. Duch Boží jim tedy uděluje dar jazyků, který nepoužívají k vlastnímu předvádění, ale ke skutečnému dorozumění mezi lidmi, které Bůh povolává do svého království. Ti, kteří jim naslouchají, rozumějí nejen své rodné řeči, ale především smyslu a obsahu *zprávy o velikých Božích skutcích*, kterou jim apoštolové z Kristova příkazu pod působením Ducha Svatého zvěstují.

Vrať se k Marii, která jediná nevstoupila do Večeřadla, aby zde prožila své obrácení, nýbrž aby svou přímlovou svolávala na přítomné svého Snoubence, jemuž byla věrnou a pokornou služebnicí po celý život. Nikdo tě nemůže na přijetí Ducha Božího připravit lépe než Matka Ježíšova a Matka

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové, slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení - 1 Kor 12,3b-7.12-13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium - Jan 20,19-23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

rodící se Církve. Z obou těchto důvodů je také tvoji Matkou. Všechny, které dnes mateřsky objímá, Duch znovu tvoří a naplňuje svými dary. Volej spolu s ní: *Velebí má duše Pána, neboť veliké věci učinil ten, který je mocný*⁽⁷⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 18,20; ⁽²⁾ Sk 1,14; ⁽³⁾ Jan 17,21;

⁽⁴⁾ Jan 14,14; ⁽⁵⁾ Ž 104,30; ⁽⁶⁾ Mk 16,17n;

⁽⁷⁾ Lk 1,46.49

Bůh je „Vylití“

Ježíš je mezi námi přítomen až do dnešních dnů, ano, až do konce světa. Ale abychom se ho mohli dotýkat, vidět ho a slyšet, potřebujeme Ducha Svatého.

Viděli jsme velikonoční světlo, které ozářilo temnotu noci. *Ó přešťastná to noc, která září jako den!* A pak jsme sdíleli pochybnosti apoštolů. Byly ženy, které šly ke hrobu, současně slepé bolesti? Jak je možné, že ženy, kterým se Ježíš zjevil, ho hned nepoznaly?

Zcela prostě proto, že to nebyl týž Ježíš. Prošel branami smrti a bydlí v nedostupném světle, ve světle, které od prvního okamžiku oslepuje. Ten, který byl zcela člověk, zjevuje se nyní zcela jako Bůh. A tu se pojednou projevuje vzdálenost mezi ním a námi. Jakýsi druh závoje nás dělí od toho, který žil předtím na zemi a mohl být pozorován tělesnými očima. Tento závoj můžeme prorhnut, když vstoupíme do duchovního vztahu k Ježíši.

Lidé, kteří žili s Ježíšem tak jako emauzští učedníci, poznali ho teprve v duchovním, takřka svátostném pohledu: když lámal chléb. Spadly jim šupiny z očí. To nás nesmí udivovat. Ježíš je s námi přítomen až do dnešních dnů, ano, až do konce světa, ale abychom ho spatřili, abychom se ho mohli dotýkat, abychom ho slyšeli, potřebujeme Ducha Svatého. Duch Svatý je neomylný vůdce a který nás vede k Otci a k Synu, který nás uvádí do srdce Trojice. Ale Duch Svatý je zvláště na Západě velký neznámý. Duch je jako vítr. Kdo ví, odkud přichází a kam jde, a kdo může pojmut Ducha Svatého?

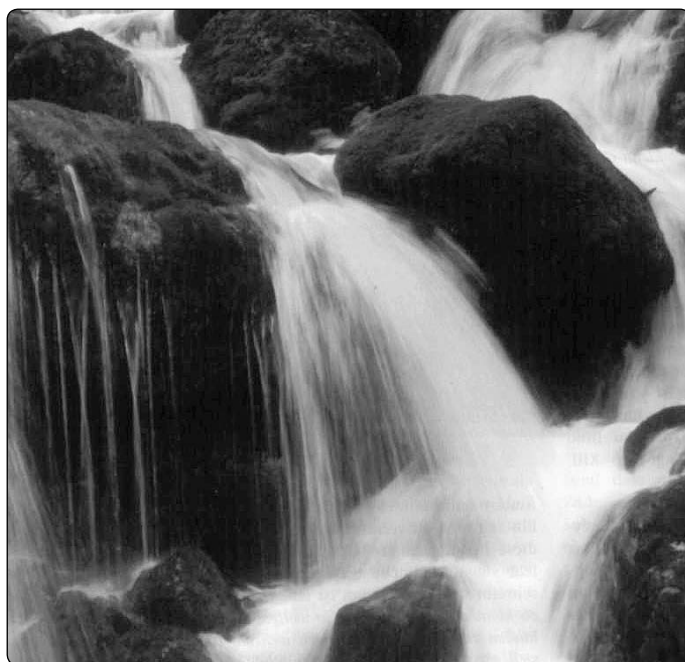
Bylo to před několika lety a já jsem se nacházel u bran jednoho španělského kláštera. Byl jsem bez útěchy z myšlenky, že tak špatně uvádím do života požadavky evangelia, a cítil jsem se k tomu zcela neschopný. Otevřel

jsem zcela náhodně Bibli, abych zde našel slova útěchy. Narazil jsem na text Janova evangelia: *A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, který vždy zůstane s vámi... Nenechám vás sirotky.*

Můj smutek těmito slovy ještě vzrostl, protože přesně to byla moje situace. Cítil jsem se jako sirotek, daleko od Ježíše. Nebo snad mají moderní teologové pravdu, když říkají, že Ježíšova slova jsou jen symboly, které je třeba číst v moderní řeči? Jenže bez skutečně působícího Ducha jsme jen dokonalými sirotky.

O několik týdnů později jsem zažil zkušenost, která zcela změnila můj život. V jednom modlitebním shromáždění přešel přese mne Duch Svatý jako divoký příval. Všechno šlo velice rychle. Rozšířil mé srdce a způsobil, že jsem plakal nad svými hříchy. Bolest, že jsem urazil Boha, tížila mé srdce. Byl jsem usvědčen z hříchu. Slyšel jsem ve svém nitru hlas, který citoval evangelium:

Nebeské království patří dětem a těm, kteří se jim podobají. Současně se proměnila moje bolest v jásoť, moje rty se pohybovaly samy od sebe, z mých úst stoupla píseň, které jsem nerozuměl. Zažil jsem to, co chtěl vyjádřit sv. Pavel, když říká: *Duch Svatý se přimlouvá vzdechy, které nelze slovy vyjádřit* (Řím 8,26).

Tato zkušenost se rovná oné zkušenosti, kterou učinil Andre Frossard před vystavenou Nejsvětější Svátostí. Ale tato zkušenost je vyhrazena hříšníkům, kteří jsou disponováni k lítosti.

Nestačí být pokřtěn a biřmován, je třeba prosadit do života to, co jsme obdrželi. Co je nám platný dar, který jsme nerozbalili?

Východní liturgie dává věřícím po svatém přijímání říkat slova: *Přijali jsme nebeského Ducha.* Nuže, jestliže nejsme přítomni v tom, co konáme, když skutečně neočekáváme, že budeme naplněni Boží přítomností, když přijímáme svaté přijímání, pak Bůh projde kolem a my nic nezpozorujeme. Emauzským učedníkům spadl závoj z očí teprve dodatečně: *Copak v nás nehořelo srdce, když k nám cestou promlouval?* Jejich srdce hořelo, ale jim to ještě nebylo jasné. Není to zvláštní? I u nás je

tomu tak. Církev nám nepřestává darovat Ducha Svatého, a my tomu nerozumíme. Svátý Ireneus říká: *Tam, kde je Duch, tam je Církev, a kde je Církev, tam je Duch.*

Abychom našli prameny, je nutné, abychom znali chuť vody. Některým lidem připadá Církev jako vyschlá studna. Kdyby lidé ochutnali živé vody, kterou je Duch Svatý, stala by se pro ně Církev zdrojem milosti. Vodou, která je vždy připravena uhasit žížeň, pokrmem, který je vždy připraven utišit hlad.

Ale co je třeba udělat, abychom zakusili tuto chuť vody? Musíme po ní toužit. *Jestliže někdo žízni, pojd' ke mně,* říká Ježíš a pokračuje: *Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť budou nasyceni.* Tím se však nemyslí pouze sociální spravedlnost nebo justice, spíše se jedná o Boží justici, mohli bychom říci – o pravdu. Ježíš také říká: *Nebo je mezi vámi někdo, kdo dá svému synu hada, když ho prosí o rybu, nebo mu dá štíra, když prosí o vejce? Jestliže tedy vy, i když jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré věci, tím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kteří ho prosí* (Lk 11,11-13).

Skutečně, Otec je Dobrota. Příslib je výslovný, ale je nutné přinejmenším o Ducha Svatého prosit, toužit po něm.

Naše doba je privilegovaná. Určitý počet světců prorokoval pro naši epochu pravé Letnice lásky, jaro Církve. V Bohu půjdeme od plnosti k plnosti, od slávy ke slávě. Nikdy nebudeme skutečně syti, protože pokrm, který dostáváme, jen rozmnožuje náš hlad.

Dnes se mluví o krizi Církve, o nedostatku kněží, o ztrátě životnosti Církve. Bůh je Bohem krajní nouze, posledních minut, a kromě toho je také Vylití. Je jeho podstatou, že se sděluje. Když uslyší volání, když vidí zemi, která dychtí po dešti, pak se sděluje. Veni, Sancte Spiritus!

Z FeL 121 - 4/2005
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

vrátil k Otci, ujistil své učedníky, že je pro ně dobré, aby odešel. Nezanedává je jako opuštěné sirotky, ale zajistí jim stejnou životodárnou společnost, která jeho provázela v pozemském životě: na jeho místo přijde Utěšitel. Všemmu je naučí, všechno jim připomene. A skutečně, styk prvotní Církve s Duchem Svatým, počínaje zázračnými Letnicemi, byl trvalý, velice živý a bezprostřední a Církev pod jeho vedením i uprostřed nemalých protivností obdivuhodně rostla, takže během tří staletí opanovala hlavní světovou mocnost.

Tento Duch nebyl slíben jen prvotní církvi, jakoby pro začátek, než se sami zapracují. Byl Církvi dán, aby s ní zůstal navždy. Ježíš ho označil jako Ducha pravdy a života, kterého svět nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Není to udivující, že lidé tohoto světa se vyznačují tak pronikavým bystrozrakem, pokud jde o vědeckotechnický rozvoj, a takovou doslova zaslepeností v duchovní a mravní oblasti? Tvrdošíjnost zla není vysvětlitelná pouze po prarodičích zděděnou hříšnou náklonností, ale je zde nutno připustit záměrné působení jiného ducha, ducha lži a smrti. I o jeho působení nás Spasitel informoval, že bude působit tak dovedně a úspěšně a přímo oslnivě, že by přivedl do záhuby i vyvolené. Buďte dělat veliké divy, svádět a přemlouvat, aby se všichni klaněli nikoliv Bohu, ale jemu.

Za div ducha lži a smrti můžeme pokládat plným právem skutečnost, že rovněž jemu se během tří století podařilo přeměnit křesťanský Západ na Západ pohanský. Tato opětovná repaganizace (opětne zpohanštění) musela tedy začít uvnitř Církve. Jak je to možné? Bylo by rouháním, kdybychom chtěli tvrdit, že to byl Duch Svatý, kdo nás opustil a nechal sirotky. Nikoliv on nám, ale my mu náležitě nenasloucháme. Jak je možné, že se

křesťané, i vysoce postavení, nechají oklamat? Odpad od pravdy nenastává najednou, je to proces postupných krůčků, které vypadají tak nevinně, jako by se stále ještě nedělo nic zlého, a přece si už našel do srdce a do mysli cestu duch lži a smrti, aby umrtvoval postupnými „injekcemi“ vnímavost k Duchu pravdy a života. Tyto skryté dávky lži sledují jediný cíl: na místo kultu nejvyššího Boha postupně nastolit kult člověka. Jako živým štítem se zastínil samotným člověkem („humanismus“ a „pokrok“), opanoval kulturu a jejím prostřednictvím si vytváří půdu pro obrodu pohanství. Jak se přitom prosazuje také jakožto duch smrti, dokazují nám výmluvně dějiny i současnost.

Ale zaslíbení božského Spasitele týkající se Utěšitele a Pomocníka a maličkého stáda, kterému Bůh dává království, nepřestávají platit. I uprostřed zpohanštělého světa vyrůstají obdivuhodné květy svatosti jako úplné protiklady zobecněných ideálů. Na čele Církve se střídají právě v této době velké osobnosti vynikající osobní svatostí.

Kromě Ježíše Krista je tu ještě jedena osoba, která má ze všech tvorů největší celoživotní zkušenosti s Duchem Svatým, a to je jeho snoubenka Panna Maria. Ji uchránil již při početí od každického hříchu, když ji doslova naplnil svou milostí, s ní spolupracoval při vtělení a zrození Božího Syna i při zrození jeho mystického těla - Církve. To on ji oděhl sluncem a hvězdami. S ní spolupracuje i v této kritické době rozhodující konfrontace s duchem lži a smrti.

Na základě této spřízněnosti a zkušenosti se svým Snoubencem nás Maria již celé století volá do Večeřadla a připravuje nás systematicky na nové Letnice. Uchýlit se do Neposkvrněného Srdce Panny Marie znamená odebrat se do nejvznešenějšího Stánku Ducha Svatého.

RUACH

Ruach je hebrejské slovo, které označuje ducha. Je krásné vyzvat občasně Ducha tím slovem, které pochází z úst proroků a žalmistů, Matky Boží a Ježíše.

V Bibli je text, kde se nachází slovo *ruach* v trojím významu: vítr, dech a Duch Svatý. Je to proroctví Ezechiela o vyschlých kostech z kapitoly 37. Symbol a skutečnost se tu prolétají a běží tak říkajíc proti sobě. Nebyl v nich duch, tzn. dech, život. *Přijď, Duchu, od čtyř větrů a zaduj!* Tzn. *Přijď, větre, ze čtyř světových stran a zaduj. Vešel do nich duch a oni ožili a postavili se.*

Putud symbol. A následuje duchovní skutečnost: *Vložím do vás svého Ducha a oživíte.* Zde je již duch Božím Duchem, Duchem Svatým. Život, o kterém se zde mluví, již není pouze psychický.

Přijď, Duchu! To je původní epikléze (vzývání Ducha Svatého). Z ní vychází zvolání, které otevírá hymnus *Veni, Creator Spiritus* a také svatodušní sekvence *Veni, Sancte Spiritus*. Je to v Bibli první a jediná modlitba, kterou Církev přijala a kterou po staletí používá. Je to *Maranatha* Ducha Svatého, odpovídající onomu *Přijď, Pane Ježíši!*, se kterým se první křesťané obraceli na Krista.

Synu člověka, tyto kosti jsou celý národ Izraele: vysušeny jsou

naše kosti, naše naděje zanikla, jsme ztraceni (Ez 37,11).

Tímto národem jsme nyní my. I mezi námi, v Církvi, jsou někteří, kteří říkají: *Naše naděje zanikla. Jsme ztraceni. Všechno se zhroutilo.* I nám byl slíben zásah Ducha Svatého a onen zážitek zmrtevýchvstání. Tato naše meditace by chtěla posloužit právě tomu cíli: chtěla by lidem pomoci, aby si všimli, že letniční bouře stále vane a že Ježíš stále dýchá na své učedníky; že Večeřadlo se stále otevírá a voda z jezera

Betsaida se znovu dává do pohybu. Kdo chce být uzdraven, nesmí dělat nic jiného než se do ní vrhnout.

Proto nesmíme znát únavu při ustavičném jednohlasném provolávání epikléze, která provází Církev a v níž i my opakujeme:

Přijď, Duchu Svatý! Přijď, Boží Sílo i Boží Něho! Obnov naši odvahu, vyplň naši samotu ve světě, vytvoř v nás důvěrnost s Bohem! Přijď, ó Duchu, z Kristova boku otevřeného na kříži! Přijď z úst Zmrtvýchvstalého!

Raniero Cantalamessa:
Přijď, Duchu Stvořiteli

Mariino prostřednictvím je pro nás tou nejkratší a nejkonkrétnější cestou k „abstraktnímu“ a nepředstavitelnému Duchu. Prosme svou nebeskou Matku, aby nás naučila opravdově účt, vnímavosti a dětské oddanosti ke svému Snoubenci a naučila nás jasně rozeznávat, co je jeho dílo a co je dílo jeho Odpůrce, kterému ona z jeho pověření drtí hlavu.

Asi až na věčnosti pochopíme tajemství, jak Duch Sva-

tý koná, že nás vede, aniž by v nejmenším omezil naši svobodu. Abychom mu dovolili maximum, musíme se mu zcela svěřit a odevzdat, otevřít se jeho působení a vedení.

Neproviňujeme se proti Duchu Svatému, jestliže na jedné straně nasloucháme více sobě než jemu a na druhé straně mu připisujeme, co přímo odporuje jeho působení jako Ducha Ježíše Krista, Ducha pravdy a života?

-red-

Apoštolka Ducha Svatého

Helena Guerrová (1835-1914)

„Letnice neskončily. Ve skutečnosti trvají všude a povždy, protože Duch Svatý by se chtěl darovat všem lidem. Všichni, kteří po něm touží, ho mohou přijmout.“

Helena Guerrová

Přišla na svět 23. června 1835 v Luce v Itálii v křesťanské rodině. Manželé Guerrovi měli předtím již tři děti, ale všechny zemřely. Helena přijala v 8 letech svátost bířmování. Tato svátost ji hluboce poznamenala. Napsala, že během přípravné novény se cítila jako v ráji. Aniž by o tom s někým mluvila, byla naplněna velkou láskou k Duchu Svatému. Pochopila, že Duch Svatý si přeje, aby byl vzýván nejen od ní, ale od mnoha lidí. Tato záležitost se stala směrodatnou touhou po celý její život.

Něco velikého

Jeden z Heleniných bratrů se rozhodl pro kněžský stav. Otec proto povolal do domu učitele, aby ho vyučoval. Protože Helena byla velice nadaná, ráda by se spoluúčastnila tohoto vyučování, ale matka jí to nedovolila. Musí se místo toho k své velké lítosti věnovat hudbě, malování a pletení.

Měšťanský styl, který určoval rodinný život, byl pro Helenu příliš malý a úzký. Nějaká silná touha ji hnala, aby udělala něco velikého pro Boží slávu a pro spásu lidí. Později napsala sama o sobě: *Tato mladá žena marnila svůj čas u klavíru, zatímco byla opanována horoucí touhou vydat se do cizích zemí za nevěřícími. Konečně mohla vstoupit k Dámám bliženské lásky (Sdružení věřících žen). Byla to pro ni cesta jak se postupně odpoutat od rodinných vazeb. Když v Luce vypukla cholera, obdržela od matky dovolení, aby směla navštěvovat nemocné.*

Helena měla neobyčejný dar shromažďovat kolem sebe lidi a nadchnout je pro Boha a jeho

království. Jako mladá dívka vytvořila ze svých přítelkyň *Sdružení křesťanského přátelství*. Členky neměly nějaké zvláštní povinnosti, nýbrž měly plně uskutečňovat křesťanský život. Toto sdružení bylo v podstatně předchůdcem Katolické akce. První skupina se skládala z pěti mladých, ale brzy přistupovaly další a připojovaly se skupinky z jiných toskánských měst. Později z toho vznikla kongregace oblátek Ducha Svatého.

V prázdninových měsících se setkávala s dívkami ze zemědělského venkova a dělala jim malý výklad o Panně Marii. Její ručně psané poznámky z té doby podávají výmluvné svědectví o jejich schopnostech hovořit k druhým o Bohu. Sama však není příliš spokojena s malým kroužkem mladých žen. Ví, že Pán jí volá k něčemu jinému, ale nevidí žádnou možnost, jak uskutečnit svou touhu.

Výsledkem je, že se Helena stává mlčenlivou a zádumčivou. Aby ji rozptýlil, brává ji otec do divadla, ale to všechno jí nepůsobí žádnou radost.

Helena Guerrová - apoštolka Ducha Svatého

Oblátky Ducha Svatého

Co ji však opravdu potěšilo, byla pouť do Říma, kam ji s sebou vzal otec. Když se vrátila z Říma, je pevně rozhodnuta překonat odpor matky. Životopis sv. Anděly Merici jí nakonec ukáže cestu. Helena by chtěla jako tato svěťice dělat něco pro mládež. S několika svými družkami chce založit kongregaci oblátek Ducha Svatého.

S podporou dómského faráře otevírá Helena 9. prosince 1872 soukromou dívčí školu pro měšťanské a šlechtické dívky. Zpočátku je škola v Luce přijímána s velkým nadšením. Ale brzy vznikne nedůvěra a odpor a mnoho společník Helenu opustí. He-

lena se nevzdává. V Pravidlech, která sepsala, říká: *Kongregace má samu sebe pokládat za semeno z ráje, které Bůh ve své moudrosti a dobrotě zasel do srdcí jednotlivých lidí.*

Postupně získala její kongregace opět důvěru a nakonec se přihlásilo tolik zájemkyň, že dům musel být rozšířen. Vzniká budova s dílnami pro výuku různých povolání. Ale opět dojde k velkým těžkostem a někteří dokonce usilují o to, aby byl dům zrušen. Helenina odvaha poklesla a je už blízko tomu, že všechno vzdá. Právě tehdy projížděl Lucou Don Bosco. Žádala ho, aby ji přijal mezi sestry Panny Marie Pomocnice. Svétec však dodal Heleně novou odvalu, aby v díle i přes odpor dále pokračovala. A skutečně, i tentokrát jsou protivensství překonána a kongregace znovu rozkvétá. Biskup v Leccu je ochoten uznat její kongregaci, ale má podmínku, aby řeholní společnost měla vhodný dům. Z dědictví po otci koupí Helena v r. 1882 starší palác, ze kterého je zbudován mateřinec kongregace. Zde zůstane až do své smrti a vychová mnoho dívek, mezi nimi Gemmu Galgani, a píše četné duchovní spisy.

Dopisy

Výchova mladých dívek je jednou z důležitostí, úcta k Duchu Svatému další. V Pravidlech její kongregace stojí: *Dívky svěří vedení svého myšlení a konání Duchu Svatému. Právě v době, kdy se koná v Itálii kongres svobodných zednářů, na kterém plánují postup boje proti církvi, Helena prohlašuje: Ach, my tak málo chápeme Ducha Svatého, tak málo ho známe. Jeho, který je věčnou Boží Láskou. První křesťané poznali velké divy jeho moci, protože více než my vnímali božský Dech z Večeřadla. Kdyby kněží uctívali Ducha Svatého a katolíci se modlili k Duchu Svatému, mohli by obnovit vlny milosti z jeruzalémského Večeřadla a apoštolát mezi nevěřícími a heretiky by byl velmi účinný.*

Proto vám říkám: Otevřete se poslušně darům Ducha Svatého! Přijměte poslušně a vděčně charismata, a Duch Svatý je bez váhání rozmnoží! Nezapomínejte, že každé charisma je dáno pro blaho obce, tedy pro požehnání celé Církve!

Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věřících a zapal v nich oheň své lásky: Ty, který spojuješ národy při množství jejich jazyků v jedné víře, aleluja!

Jan Pavel II. nešpory o Letnicích 2004

To, co se stalo před 2000 lety, to se opakuje. Shromáždili jsme se jako apoštolové ve velkém letničním večeradle v touze po vylištění Ducha Svatého...

Dnes stoupá naše modlitba z hořejší místnosti... Naléhavá modlitba: Přijď, Duchu, a obnov tvář země! Přijď se svými sedmi dary, darem života, darem společenství a lásky. Církev a svět Tě potřebují. Přijď, Duchu Svatý, a učiň svá charismata, která jsi nám udělil, stále plodnější.

Jan Pavel II. v předvečer Letnic 1998

V roce 1888 rozšíří Helena svou sedmítýdenní přípravu na Letnice. Ale vidí zcela jasně, že její spisy mají slabý ohlas. Hledá jinou cestu a dostane nápad napsat v této věci Svatému otci. Prostřednictvím svého duchovní vůdce napíše v letech 1895–1903 pět důvěrných dopisů papeži Lvu XIII. Skutečnost, že Lev XIII. věnuje jejím dopisům takovou pozornost, může být znamením toho, že je inspiroval Duch Svatý. V prvním dopise prosí Lva XIII., aby pozval kněze a věřící k nově k Duchu Svatému. Papež skutečně vyhověl tomuto návrhu. Vyzval ve svém listu všechny biskupy, aby vyzvali věřící k nově k Duchu Svatému. Úmyslem této modlitby je návrat těch, kteří se odvrátili od Církve. Papež žádá dokonce Helenu, aby sdělila, zda nemá další podobná osvětlení.

Reakce papeže znamená pro Helenu velkou radost. Současně není spokojena s tím, že by touto nově mělo všechno skončit. Povolá proto k životu *Sdružení trvalého Večeřadla*. Členové se shromažďují po sedmi a modlí se v určitý den k Duchu Svatému a angažují se v šíření jeho úcty.

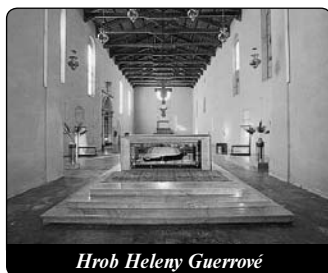
Letnice neskončily

Ve svých dopisech vyzývá Lva XIII. znovu a znovu, aby vyzval věřící dát svůj život zcela pod vedení Ducha Svatého. Její záležitostí se stane obnovit tvář země tím, že Církev a společnost křesťanů se obnoví a křesťané se opět sjednotí. Píše: *Letnice neskončily. Spíše pokračují v každém čase a na každém místě, protože Duch Svatý by se chtěl darovat všem lidem, a všichni, kteří po něm touží, ho mohou přijmout. Proto nesmíme závidět apoštolům a prvním křesťanům, musíme být jen připraveni přijmout ho a on přijde tak, jako přišel k nim.* R. 1896 prosí Lva XIII., aby pozval celý svět do *trvalého večeřadla*. Tato prosba nakonec přispěje k tomu, že Lev XIII. vydá r. 1897 svou encykliku o Duchu Svatém *Divinum Illud Munus*. V září 1897 přijme Helenu v první soukromé audienci.

Klérus se o encykliku o Duchu Svatém a o úctě k němu málo zajímá. To přiměje Helenu k dalším spisům o Duchu Svatém a k organizaci lidových misii. V jednom dopise prosí papeže ještě jednou, aby záležitost encykliky o Duchu Svatém obrátil ve skutek. Papež opět reaguje. Píše všem biskupům výzvu, aby se modlili nově k Duchu Svatému zvláště v záležitosti jednoty křesťanů. V důsledku tohoto úspěchu napíše Helena ve svém deníku: *Můj Bože, učiň, aby Svatý otec sám byl poslušný.*

Věřím

Poslední léta jejího života jsou poznamenána nepochopením a utrpením. Byla to odpověď na několikrát opakovanou nabídku stát se obětí za záchranu duší. Kvůli těžkostem v jejím řádu je odvolána z funkce hlavní představené a propuštěna ze svých funkcí. Dokonce obdrží zákaz dále psát spisy. Helena snáší tuto situaci osm let. Žije v největší prostotě a pokoře a jako obyčejná sestra. Ve svém deníku píše: *Dělat dobro je krásné. Ale nedělat nic, protože to druzí chtějí, dát si svázat ruce, aniž bychom se bránili, a zcela se odevzdat do Boží vůle, je ještě větší dílo.*

Hrob Heleny Guerrové

V posledních třech letech svého života je Helena často nemocná. Umírá 11. dubna 1914 na Bílou sobotu. Bezprostředně před smrtí vstala z lůžka, oblékla se, políbila zemi a hlasitě zvolala: „*Věřím!*“ Je pochována v kapli oblétek Ducha Svatého v Luce.

V r. 1956 prohlásil Jan XXIII. Helenu za blahoslavenou. Nazval ji při té příležitosti *apoštolkou Ducha Svatého pro naši dobu*.

FeL 121 - 4/2005 přeložil -ls-

Svatodušní nověna s nejsvětější Pannou Marií

1. Zdravím Tě, ó Maria milostiplná, celá svatá, vždy neposkvrněná, v jejíž pozeňnané duši nebyl Duch Svatý nejen nikdy zarmoucen, ale kde nacházel svou rozkoš a kde odpočíval jako v ráji lásky. Prosím Tě, sladká Matko, odstraň z mého srdce neřest pýchy a každý pocit ješitnosti, marivosti a sebelásky. – Zdravas Maria...

* * *

2. Zdravím Tě, ó Maria, v oné přemíře milosti a darů, které Ti udělil Duch Svatý v okamžiku Tvého neposkvrněného početí, a z celého srdce se raduji spolu s Tebou z oné věrnosti a velkodušnosti, s jakou jsi vždy odpovídala na milosti božského Utěšitele. Dobrá Matko, která tak ráda uděluješ svým ubohým dětem ze svých darů, pomáhej nám, abychom vždy věrně odpovídali na Boží milost. – Zdravas Maria...

* * *

3. Zdravím Tě, ó Maria, nejvěrnější Snoubenka Ducha Svatého, a v rozjímání o oné pohotovosti velkodušné lásky, s jakou jsi odpověděla na pozvání božského Ducha, který Tě povolal, abys přebývala v chrámě ještě jako dítě, obdivuji Tě a chválím a děkuji Bohu, který Tě povznesl k tak vynikající svatosti. Poručím Ti sebe a všechny duše slabé a váhavé k odpovědi na pozvání Boží milosti. – Zdravas Maria...

* * *

4. Zdravím Tě, Maria, Zrcadlo spravedlnosti, ve kterém obdivuhodně září odraz božských dokonalostí, Ty ses stala hodnou být Matkou Boha člověka, proto byl k Tobě poslán archanděl Gabriel, posel obdivuhodného tajemství vtělení, který na Tvoji otázku odpověděl: „Duch Sva-

tý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní.“ Proto Tvoje krásná duše, již plná a přeplněná Duchem Svatým, byla jako by ponořena do moře nejbláženějšího světla a nejvyšší milosti. Ach, vypros také nám milost, abychom se obraceli k nebi a ne k zemi, abychom se stali hodni útech Ducha Svatého. – Zdravas Maria...

* * *

5. Zdravím Tě, ó Maria, v Tvém nejpokornějším – *Jsem služebnice Páně* – slovu tak vzácném a mocném, které při-

táhlo do Tvého lůna samotného Stvořitele. Ó, moje Sestro v Adamovi, která ses v tomto obdivuhodném tajemství stala mou Pání a mou Matkou, měj se mnou slitování, když jsem neměla dosud velkodušnost, abych pronesla upřímné – *Jsem služebnice Páně*, když Bůh žádá ode mne obětí mé vůle, a stala jsem se tak nehodnou milostí a darů Ducha Svatého. – Zdravas Maria...

* * *

6. Zdravím Tě, ó Maria, Matko Boží, která jsi byla Duchem Svatým pečlivě podnicena, aby ses odebrala k Alžbětě a podělila se s ní a s počatým Křtitelem o milosti, kterých jsi byla plná. Ach, pohlédni milosrdně na vlašné a chladné křesťany a jednou ze svých návštěv, které přinášíjí Ducha Svatého těm, kteří je přijímají (tak jako jsi ho nesla své tetě), probud' nás k obrácení, zapal v nás svatou horlivost a dej, abychom nepřijímali nadarmo světlo a milosti božského Utěšitele, ale snažili se přivést k Bohu duše našich zbloudilých bratří. – Zdravas Maria...

* * *

7. Zdravím Tě a obdivuji, ó nejvěrnější Panno Maria, která jsi vždy přenechávala vládu

a řízení své mysli, svého srdce a svého konání Duchu Svatému, takže Tvůj život byl jako látka utkaná ze zlata dokonale lásky a ze zářivých perel nejkrásnějších ctností. Dej nám dobře pochopit, jak jsou šťastní ti, kdo běží po cestě dokonalosti oněch duší, které se nechávají vést Duchem Svatým, které ho prosí, uctívají ho, poslouchají a podřizují v každé věci svého ducha Duchu Božímu. – Zdrávas Maria...

* * *

8. Zdravím Tě, ó Maria, nejkodušnější z panen, která jsi byla učiněna Duchem Svatým větší, než sama jsi, měla jsi sílu naplnit v dokonalé shodě s Boží vůlí oběť svého milovaného Jednorozrozeného a mít účast na všech jeho bolestných a trpkých agóniích a spojila jsi své mateřské Srdce se Srdcem Ježíšovým ve shodné a nejdokonalejší oběti za spásu světa, pros za nás Ducha Svatého, aby v nás zapálil žár své lásky, a pomáhej nám svou silou, abychom také my kráčeli po cestě svaté lásky a velkodušného utrpení a zajistili spásu sobě i druhým. – Zdrávas Maria...

* * *

9. Zdravím Tě, Maria, Učitelko všech vykoupených, a kladu Ti k nohám sebe samu ve Večeřadle, kde jsi uprostřed apoštolů a Spasitelových učedníků očekávala v nejrůznějších modlitbách slíbeného Ducha Svatého, aby přišel a dokonal posvěcením věřících obdivuhodná tajemství naší spásy a vložil božskou pečeť na smlouvu mezi člověkem a Bohem. Děkuji Ti, Maria, za přemíru darů, milostí a síly, které jsi tehdy vyprosila rodící se Církvi od Ducha Svatého, Tvého Snoubence, a prosím Tě, svolěj všechny věřící naší doby kolem sebe do nového večeřadla, aby prosili s Tebou věčnou Lásku, aby se vrátil mezi nás, osvobodil naši zkaženou společnost z otroctví Satana a obnovil tvář země. – Zdrávas Maria...

Z Příručky modliteb k Duchu Svatému bl. Heleny Guerrové

JÁ JSEM (20)

**JÁ JSEM TO, KDO SVĚDČÍ SÁM O SOBĚ,
A DUCH PRAVDY VYDÁ O MNĚ SVĚDECTVÍ
(Jan 8,18; 15,26)**

*Ježíš, Spasitel, poslaný od Otce, jde vstříc těm,
kteří ho touží poznat a milovat, aby jim řekl,
že bude prosit Otce a ten jim pošle jiného Utěšitele.*

Já jsem to, kdo svědčí sám o sobě, a svědčí o mně Otec, který mě poslal. ⁽¹⁰⁷⁾

Duch pravdy, který vychází od Otce a kterého vám pošlu od Otce, ten vydá o mně svědectví. ⁽¹⁰⁸⁾

Celá Trojice vydává o mně svědectví: Otec, Duch Svatý a samo Slovo vydávají svědectví o mém božství. A také vy, řekl jsem svým učedníkům, mi budete vydávat svědectví, protože jste byli se mnou od počátku. ⁽¹⁰⁹⁾

Kvůli větší jasnosti jsem řekl: Já budu prosit Otce a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy. ⁽¹¹⁰⁾ *Ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.* ⁽¹¹¹⁾

Je to tajemství. Chceš-li si vzpomínout na mé slovo, které jsem já sám, Slovo v Evangelii, jdi k Duchu Svatému a on osvíti tvou inteligenci. Naučí tě všemu, co nevíš, otevře oči tvé duše, pohne tvou vůli a udělá si příbytek ve tvém srdci.

Duch přijde k tobě jako plod mé modlitby. Já jsem prosil Otce, aby ti ho poslal. On je světlo, které osvěcuje, oheň, který rozněcuje, dech, který dává život.

Duch Svatý je duší Církve, žije v mém Srdci a v Eucharistii.

Duch Svatý mě spojuje s dušemi, je Boží Síla, Světlo, které nehasne, on je ten, kdo stráží v mé Církvi neomylnou Pravdu. Je autorem každé milosti.

Hledají se různé prostředky, jak zastavit bezbožnost, zachovat víru, vyléčit nemoci, a přehlíží se základní prostředek, protože jen Duch Svatý může obnovit tvář země a vydat svědectví o vtěleném Slovu.

Skrze Ducha Svatého mě počala Panna Maria, skrze něho jsem se obětoval jako neposkrvněná Oběť. On je duchovní dokonalost, slunce duší, pouto, které spojuje se mnou,

radost srdcí, odpočinek duše. Proci byli osvíceni skrze něho. Skrze něho se dostává svěcení kněžím, on posvěcuje Církev, vyhání zlé duchy a uzdravuje duše.

Jestliže se chceš uzdravit, Duch Svatý je lékař; chceš-li být chudý, on je tvůj Otec. On je teplo, osvětlení, život.

Miluj z celého srdce tohoto Ducha Svatého, a budeš ve spojení s větší horlivostí. Nos ho stále v sobě, a nebudeš hřešit. On je zárukou slávy, a jestliže ho prosíš, připomene ti svého Ježíše.

Řekni Duchu Svatému, který miluje Slovo tak jako Otec, aby tě naučil podstatě lásky. On chce vylít své dary a své plody, a nenachází ty, kteří by je chtěli přijmout. Nezarmucuj ho a zachovej si čisté svědomí.

Moje Srdce trpí, když vidí, jak je Duch Svatý pro svět takřka neznámý.

Rozšiřuj úctu k němu a jeho království, které je základem všeho, co je čisté a svaté.

Také ty jako můj učedník máš vydávat svědectví o mně a učiníš to, když budeš milovat a usilovat o to, aby Otec a Duch Svatý byli milováni.

Pojď ke mně, abych ti dal dary svého Svatého Ducha. Pojď!

Děkuvzdání

Ježíši v Eucharistii, dej mi svého Ducha Svatého, chci být jeho živý chrám, aby on přebýval ve mně.

Řekni mu, aby prostoupil můj intelekt, aby v něm kralovalo Tvé světlo, aby strávil mou vůli, aby skrze ni zářila svatost Tvého Srdce, aby kraloval celé mé bytosti i všem jejím skutkům, slovům myšlenkám, abych žil božským způsobem a vždy plnil Tvou vůli.

Chci, aby Duch Svatý byl mým Ředitelem, mým Vůdcem, mou Útěchou, mou Silou, aby mě posvěcoval radostí na jakémkoliv kříži.

Láska Boží nám byla vlita do Srdce skrze Ducha Svatého ⁽¹¹²⁾, *aby skrze milost usnadnila to, co je obtížné pro přirozenost. On dává hodnotit pozemské věci v jejich správné hodnotě a dává duši toužit po skutečnostech nebeských: naplní mě tedy tímto spásným vlivem, můj dobrý Ježíši, který jsi roven Otci i tomuto Božskému Duchu.*

Maria, Snoubenko Ducha Svatého, řekni mu, aby přišel a vládl celému světu, aby poslal zapálené apoštoly, kteří by šířili jeho úctu a naučili každého milovat ho, protože každý, kdo má jeho pomazání, bude milovat kříž i Slovo rovné Otci a Tebe, Královno apoštolů.

Duchu Svatý, tajemný a božský ohni, který zúrodňuješ vše, čeho se dotkneš, učiň mě svatým skrze přijímání Ježíšova Těla a Krve a probouzej v mém srdci nebeské touhy. Amen.

Myšlenky pro život

Kdo nese v sobě Ducha Svatého, nevyvyšuje se a má přesvědčení o vlastní ubohosti; žije s pohledem upřeným k nebi, aniž by přehlížel pozemské úkoly.

Kéž Duch Svatý, pramen veškeré čistoty, nám ji udělí skrze kříž a vždy zachová naše tělo a naši duši čisté a bez poskrvny.

Předsevzetí

Duchu Svatý, budu šířit Tvou úctu všemi prostředky, které mám k dispozici, a pod Tvým božským vlivem bude vidět všechny věci s větší jasností.

■ *Duchu Svatý, prosím Tě za všechny pastýře Církve.*

■ *Ježíši, dopřej skrze působení Ducha Svatého, aby rodiny o Tobě vydávaly ve světě svědectví.*

⁽¹⁰⁷⁾ Jan 8,18; ⁽¹⁰⁸⁾ Srov. Jan 15,26;

⁽¹⁰⁹⁾ Jan 15,27; ⁽¹¹⁰⁾ Jan 14,16;

⁽¹¹¹⁾ Jan 14,26; ⁽¹¹²⁾ Řím 5,5

Bůh v ruce člověka

Ano, je to neuvěřitelné, záhadné, divné, je to zkrátka tajemství. Jestliže opravdu věříme, že ten kousek křehké oplatky, který upekly sestřičky v Bílé Vodě a nad kterým náš pan farář pronesl známá slova z evangelia, je skutečně sám Ježíš, a ne jeho symbol, nýbrž jeho tělo, pak se k němu budeme chovat uctivě nejen ve chvíli přijímání nebo při adoraci, ale také kdykoli jindy. Eucharistická úcta je široký pojem a bylo o ni už mnoho napsáno; teď se zkusme zamyslet aspoň nad tím, jak tuto úctu projevujeme, když Eucharistií zrovna sami nepřijímáme a když je potřeba se o ni jenom čistě prakticky postarat.

My dnešní katolíci přijdeme do styku s Nejsvětější svátostí mnohem víc než předcházející generace: laici mohou v mimořádných situacích pomáhat rozdávat svaté přijímání, je dovoleno dotýkat se hostií při přijímání na ruku. To bylo ještě před čtyřiceti lety nemyslitelné.

Dalo by se říct, že nám byla Eucharistie více zpřístupněna. To však je nutno vynahradiť tím větší úctou. Když smím tak snadno bít Tělo Kristovo do rukou, jak si ho doopravdy vážíme, jak se mu koříme a jak ho respektujeme? To už je otázka k zamyšlení a někdy i k důkladnému zpytování svědomí. Budme optimisté a doufejme, že v našich kostelích se většinou nedějí ohledně Eucharistie tak strašné věci, o jakých čteme ve zprávách z liberálnějších krajů. Jenže i když aspoň v zásadě nepřevažují tendence negativní, projevují se výrazné a působivé příklady pozitivní? Nepanuje-li u nás vyložená eucharistická neúcta, nehrozí místo ní eucharistická necitelnost? Také to je pro nás důvod k hlubší sebereflezi.

Slyšíme při proměňování, že je to Kristovo tělo, které se za nás vydává. Od okamžiku, kdy se to stane, je Bůh v našich ru-

kou; v rukou, do kterých se vydal. Pak už záleží na nás, nakolik si toto všechno uvědomíme a vnitřně pocítíme. Potom bychom zcela logicky měli uspořádat i tu vnější péči o náš svatostánek tak, aby si ho každý nemohl odemykat libovolně jako schránku na dopisy. V kostele, kam chodím, působil před lety kněz, který bez zvláštního důvodu pověřoval rozdávaním svatého přijímání různé lidi podle vlastního výběru. Jednou takhle dostala ciborium do ruky dívka v šortkách a s podivným úsměskem ve tváři. Nejen že to bylo úplně v rozporu s liturgickými předpisy, ale tvrdím, že to nijak neprohloubilo úctu k Eucharistii; spíš naopak. Při podobných bohoslužebných experimentech se dost zapomíná na to, jak neoddělitelně souvisí Svátost oltářní a svátost kněžství: jediným řádným služebníkem Eucharistie je kněz, a laici, i když mají náležitá povolení, jsou jenom mimořádní pomocníci. Laik by toto povolení neměl chápat jako nějaké vyznamenání nebo povýšení, nýbrž primárně jako službu, například jako nutnou pomoc starému nepohyblivému knězi v kostele plném lidí; pokud bere svůj úkol takto, bude jistě vyznamenán a povýšen, jenže jinak, než si my ctižádostiví lidé představujeme.

Je opravdu těžké si představit a uznat, že Bůh, veliký a tajemný, se v Eucharistii tak prostým způsobem svěřuje do rukou člověka. A naše chování k Nej-

světější svátosti – zase myslím chování při jiných příležitostech než při přijímání nebo adoraci – někdy dost zřetelně prozrazuje, jak vážně toto tajemství bereme. V této souvislosti se mi vybavují dvě příznačné scény, jedna skutečná a druhá jenom literární. Roku 1611 za vpádu pasovského vojska do Prahy přepadla protikatolicky naladěná lůza františkánský kostel Panny Marie Sněžné poblíž dnešního Václavského náměstí. Čtrnáct františkánů přitom bestialně povra-

dila. Kupodivu se o tom děti ve školách neučí, kdežto každé zkrivení vlasu jinověrcům probírají jako důkaz negativního postoje katolické církve k svobodě člověka. Jeden z těchto mučedníků, pater Martinez, se pokoušel odnést ciborium s hostiemi a držel ho tak pevně, že mu rozrušení vrahové usekali ruce. Děsivý výjev uťatých rukou a rozházených hostií jedinečně vylíčil Jaroslav Durych v románu „Masopust“.

V liturgii, hlavně ve svaté eucharistické oběti, „koná se dílo našeho vykoupení“; tak liturgie přispívá vrcholnou měrou k tomu, aby věřící svým životem vyjadřovali a zjevovali ostatním Kristovo tajemství a skutečnou povahu církve (II. vatikánský koncil, O posvátné liturgii, čl. 2).

...Kristus je stále přítomen ve své církvi, především v liturgických úkonech. Je přítomen v mešní oběti jak v osobě sloužícího kněze, neboť „tentýž nyní přináší oběť skrze službu kněží, který se tenkrát obětoval na kříži (Tridentský koncil, 13. zasedání)“, tak zejména pod eucharistickými způsoby (II. vatikánský koncil, O posvátné liturgii, čl. 7).

Podobnou scénu, ovšem ne tak hrůznou, z doby nám bližší najdeme v románu Bruce Marshalla „Plná slávy“. Odehrává se ve Skotsku za druhé světové války při bombardování:

Zpívali všichni z plna hrdla, když tu propadla střechem kostela puma a zapálila záclony za hlavním oltářem. Jiná puma spadla na přední lavice a také je zapálila a třetí do sakristie na skříň s bohoslužebnými rouchy, ale to uviděl kanovník Smith teprve ve chvíli, když tam přiběhl pro štolu, aby odnesl z hlavního oltáře Nejsvětější svátost. Našel jednu štolu vzadu za dveřmi a také klíček od svatostánku našel, avšak dvířka od svatostánku byla tak rozžhavana, že se jich sotva mohl dotknout, když je chtěl otevřít. Námořníci a vojáci a holky ho tahali zpět, ale on se jim vytrhl a řekl jim, aby se hleděli dostat z kostela, nechť jí-li uhořet k smrti.

Všichni byli nesmírně vzrušeni, když se octli venku a viděli všude požár, avšak kanovník je napomenul, že s ním teď nesmějí mluvit, poněvadž drží v ruce Všemohoucího Boha.

Co my na to dnes? Možná jsme už tak duchovně disponováni, že se budeme divit, jak pater Martinez i kanovník Smith při takovém běsnění a v nebezpečí života mohli myslet na Nejsvětější svátost. Pak je ale nejvyšší čas, abychom se na celé tajemství eucharistie i na všechny vnější záležitosti s ním spojené znovu pozorně zadívali. Nám přece – aspoň teď v nejbližších dnech a týdnech – nehrozí v kostele rozvášněný dav nebo bombardování. Máme tedy pro náležitou eucharistickou úctu všechny nutné podmínky. Jediné nebezpečí je snad v tom, aby nám Nejsvětější svátost nezevšedněla a nestala se rutinou v naší náboženské praxi. A tomu se můžeme začít bránit hned, kdykoli projdeme kolem svatostánku.

Karel Komárek

Pán mě vybral za biskupa Říma

První homilie Benedikta XVI. na závěr konkláve 20. dubna 2005

Ctihodní bratři kardinálové, milí bratři a sestry v Kristu, mužové a ženy dobré vůle.

Premiéra milosti a pokoje vám všem. Cítím ve své duši v tomto okamžiku dva protichůdné pocity. Na jedné straně je to pocit lidského neklidu vzhledem k odpovědnosti, která mi byla včera svěřena jako nástupci apoštola Petra na tomto římském stolci uprostřed všeobecné církve. Na druhé straně pocituji velkou vděčnost vůči Bohu, který, jak nám dává zpívat liturgie, své stádo neopouští, nýbrž skrze čas vede – a vede i ty, kteří mají být zástupci jeho Syna.

Ruka Jana Pavla II.

Toto vnitřní uznání za dar Božího milosrdenství v mém srdci překračuje všechno. A já to vidím jako velkou Boží milost, která mi byla předána od mého předchůdce Jana Pavla II. Cítím jeho silnou ruku, která drží moji. Cítím, jak vidím jeho úsměvné oči, slyším jeho slova, která jsou mi určena v tomto zvláštním okamžiku: „Neboj se!“ Můžeme dodat: Smrt Svätého otce Jana Pavla II. a následující dny byly pro církev a pro celý svět dobou mimořádné milosti. Velká bolest z jeho smrti a pocit prázdnoty, kterou smrt v nás všech zanechala, byla zastíněna činem zmrtnýchvstalého Krista, láskou a duchovní solidaritou, a to mělo při slavnostním pohřbu svůj vrchol. Pohřeb Jana Pavla II. byl pro nás mimořádnou zkušeností, v níž se na nás zvláštním způsobem jasně ukázala Boží síla, která by chtěla prostřednictvím své církve změnit všechny národy ve velkou rodinu – skrze sjednocující sílu lásky a pravdy. V hodině smrti se Jan Pavel II. ztotožnil se svým Mistrem. Korunoval svůj dlouhý a plodný pontifikát, ve kterém posílil křesťanský lid ve víře, shromažďoval ho stále kolem sebe a spojil celou lidskou rodi-

nu. Jak bychom se neměli cítit tímto svědectvím podepření. Jak bychom mohli nevidět povzbuzení, které vyrůstá z tohoto okamžiku milosti.

Ty jsi Skála

Boží Prozřetelnost mě volbou ctihodných kardinálů povolala k tomu, abych následoval tohoto velkého papeže. Myslím v této hodině na to, co se stalo v Caesareji Filipově před dvěma tisíci lety. Myslím, že slyším slova Petrova: *Ty jsi Kristus, Syn živého Boha*. A slavnostní výrok Pána: *Ty jsi Petr a na té skále chci postavit svou církev*. Ty jsi Kristus, ty jsi Petr.

Zdá se mi, jako bych tuto scénu evangelia znovu prožíval. Já, Petřův nástupce, opakuji třesoucím se hlasem slova rybáře z Galileje a slyším ještě jednou v citovém pohnutí příslib božského Mistra. Váha odpovědnosti, která spočinula na mých bedrech, je nesmírná. Jistě to překračuje všechnu míru. Je to jen mimořádná Boží moc, se kterou mohu počítat. *Ty jsi Petr a na té skále chci postavit svou církev*. Pán mě vyvolil za biskupa Říma. Chtěl mě mít svým zástupcem. Chtěl mít ze mne skálu, na které by mohl bezpečně stavět. Prosím ho, aby přišel na pomoc mým ubohým silám, abych byl odvážný a věrný pastýř jeho stáda. Jen tak mohu vzít na sebe tuto zvláštní službu. Petrova služba je služba všeobecné církvi a vkládá mě proto do rukou Boží Prozřetelnosti. Především se obracím na Krista v úplném a důvěryplném odevzdání. *V tebe, Pane, jsem doufal, nebudu zahanben na věky*. Vám, pánové kardinálové, děkuji za důvěru, kterou jste mi poskytlí, a prosím vás, abyste mě podporovali modlitbou a spolu-

prací. Prosím také všechny bratry v biskupské službě, aby mi stáli po boku modlitbou a radou, abych mohl být skutečně *služebník služebníků Kristových*. Tak jako Petr a ostatní apoštolové spolupracovali, aby vytvořili spolu s Pánem jediné společenství apoštolů, tak musí také nástupce Kristův spolupracovat s biskupy jakožto nástupci apoštolů. Musí být nyní skutečně sjednoceni. Toto kolegiální

společenství, které se projevuje v rozličných rolích a funkcích římského papeže a biskupů, je službou církvi a jednotě víry. Od tohoto společenství závisí zvláštním způsobem účinnost evangelizace v naší době. Především po této cestě, kterou vytýčili moji ctihodní předchůdci, chtěl bych jít dále, abych hlásal celému světu Kristovu životnost. Stojí přede mnou zvláštním způsobem svědectví papeže Jana Pavla II. Zanechal nám odvážnější, svobodnější a omlazenou církev, církev, která se podle jeho učení a příkladu dívá radostně do minulosti a nemá strach z budoucnosti.

Nevyčerpaný poklad Koncilu

Velkým jubileem ji přivedl do nového tisíciletí tím, že ji upozornil na evangelium a světu ještě jednou postavil před oči Druhý vatikánský koncil. Papež Jan Pavel II. pokládá tento koncil za koncil, podle kterého se můžeme orientovat ve třetím tisíciletí. I ve své duchovní závěti poznamenal: „Jsem přesvědčen, že ještě dlouhý čas – i pro nové generace – bude možné čerpat z bohatství Druhého vatikánského koncilu.“ I já, který nyní přejímám službu jako Petřův nástupce, chtěl bych zdůraznit, že budu pokračovat v aktualizaci Druhého vatikánského konci-

lu. Ve stopách svého předchůdce a ve věrném společenství s dvoutisíciletou historií církve. V tomto roce se bude slavit 40. výročí ukončení koncilu. V uplynulých desetiletích však koncilní dokumenty neztratily na aktuálnosti. Jejich nauka se ukazuje zvláště významná ve vztahu k novým opatřením církve a moderní globalizované společnosti.

Návrat ke Kristu v Eucharistii

Můj pontifikát začíná zvláště významným způsobem, když církev prožívá Rok Eucharistie. Jak bych mohl v této okolnosti nevidět Prozřetelností vyznačený prvek, který má charakterizovat moji službu a k němuž jsem povolán. Eucharistie, srdce křesťanského života a pramen evangelizačního poslání církve, nemůže být ničím jiným než trvalým centrem a pramenem Petrovy služby, která mi byla svěřena. Eucharistie činí zmrtnýchvstalého Krista stále a trvale přítomným. On se nám stále daruje, volá nás, abychom se účastnili stolu jeho Těla a Krve. Z plného společenství s ním vycházejí veškeré ostatní prvky společenství církve. Především společenství mezi všemi věřícími. Úsilí při hlásání a svědectví evangelia. Horoucí láska vůči všem, zvláště vůči chudým a slabým. V tomto roce musí být slavnost Božího těla slavena obzvláštním způsobem. Eucharistie se pak stane centrem v srpnu při Světovém dni mládeže v Kolíně a v říjnu při řádném plenárním shromáždění biskupského synodu. Ten se bude zabývat tématem *Eucharistie jako zdroje a vrcholu života a poslání církve*. Prosím všechny, aby v příštích měsících zintenzivnili lásku a oddanost k Ježíši v Eucharistii a odvážným způsobem a jasně vyjadřovali víru v Pánovu přítomnost především skrze slavnostnost a správnost celebrování.

Eucharistie – střed kněžského života

O to prosím především kněze, na které v tomto okamžiku myslím s velkou oddaností. Kněžská služba vznikla spolu s Eucharistií ve večeřadle, jak Jan Pavel II. vícekrát zdůraznil. Kněžský stav musí mít jako zvláštní titul eucharistickou formu, napsal v posledním listu k Zelenému čtvrtku. K tomuto cíli je nezbytné především každodenní slavení mše svaté. To je střed požehnání v životě každého kněze. Katolíci živení a podporování Eucharistií nemohou dělat nic než se cítit přijímání a hledat tuto plnou jednotu s Kristem, kterou při poslední večeři horoucně očekával.

Posilovat bratry a jednotu ve víře

Z tohoto nejvyššího spojení s božským Mistrem vyvozoval Petrův nástupce, jaké jsou jeho úkoly. Především je to úkol posilovat bratry. Na počátku své služby v římské církvi, kterou Petr korunoval svou krví, chtěl by Petrův nástupce dosáhnout jednoty všech, kdo věří v Krista. To je jeho povinnost. Je si vědom, že k tomu nestačí jen znamení dobré vůle. Potřebuje konkrétní gesta, která vstupují do srdce a dotýkají se svědomí tím, že je podněcují k vnitřnímu obrácení a k vykročení na cestě ekumenismu. Teologický dialog je nutný. Ovšem není možno zanedbávat prohloubení historické motivace. Ale to vede ještě hlouběji k onomu očistění svědomí, o kterém Jan Pavel II. tak často mluvil, neboť jen ono může přivést duše, aby plně uznaly Kristovu pravdu. Jedině před ním, nejvyšším soudcem všeho života, se každý z nás musí zodpovídat. S vědomím, že jednoho dne bude muset skládat účty z toho, co vykonal a co nevykonal, tváří v tvář nejvyššímu dobru, plné a viditelné jednoty všech jeho učedníků. Současný Petrův nástupce se nechává v této otázce oslovit v první osobě a je připraven učinit vše pro to, co je v je-

BENEDIKT XVI. MIMO VATIKÁN

V pondělí 25. dubna navštívil Benedikt XVI. baziliku sv. Pavla Za hradbami. Je to jedna ze čtyř římských bazilik, které patří Svatému otci. Doprovázelo ho 35 kardinálů a prelátů a čekalo ho asi 20 000 věřících. V bazilice slavil papež nešpory a pronesl homilii, ve které podtrhl, že hlavní úkol Církve je úkol misijní. Připomněl svého předchůdce Jana Pavla II. jako misijního papeže, o čemž svědčí jeho více než 100 apoštolských cest. Církev je svou podstatou misionářská, jejím prvním úkolem je evangelizace. Ničemu není možno dávat přednost před láskou Kristovou, připomněl slova sv. Benedikta. Podle slov papeže Církev vždy nejvíce kvetla tam, kde nejvíce trpěla. I dvacáté století je stoletím mučedníků jako žádné jiné.

ZMĚNY V KARDINÁLSKÉM KOLEGIU

Kardinál Franzis Arinze byl jmenován kardinálem biskupem. Tím je doplněno nejvyšší šestičlenné grémium, které si nyní zvolí nového kardinála děkana. Kardinálů je v současné době 182. Kardinál Ratzinger byl kardinálem děkanem od listopadu 2002.

INDIE

Při promítání filmu Umučení Krista v západoindickém státě Kerala přepadli diváky filmu hinduističtí extremisté. Jeden křesťan byl zraněn těžce, jiní lehce, mezi nimi ženy a děti. Návštěvníci filmu patří k nejstarší církvi Indie, která se odvolává na apoštola Tomáše, který údajně zemřel v Kalamíně, dnešním Mailapuru u Madrasu, v roce 72.

IRÁČTÍ KŘESŤANÉ OSLAVILI VOLBU NOVÉHO PAPEŽE

Mosul. Když lidé spatřili na televizních obrazovkách bílý kouř, shromáždili se na náměstích a ulicích, aby oslavili volbu nového papeže. Když se ukázal na balkóně chrámu sv. Petra, žehnali se křížem a modlili se za nového papeže. Zvony zvonily na jeho počest celou hodinu. „Neznáme ho ještě, ale naučíme se ho milovat. Důležité je, že máme papeže.“ Pro katolíky v Iráku je nový papež důvodem k hrdosti.

ho moci, aby podpořil základní záležitost ekumenismu. Ve stopách svého předchůdce je plně připraven přijmout každou iniciativu, která se bude jevit jako vhodná, aby podpořila setkání se zástupci různých církví a církevních společenství. Jim patří v tomto okamžiku můj srdečný pozdrav v Kristu, jediném Pánu všech.

Dát zazářit Kristu

V tomto okamžiku se vracím ve své vzpomínce k smrti a pohřbu Jana Pavla II. U jeho tělesných pozůstatků se shromáždily hlavy států, lidé ze všech společenských vrstev a zvláště mladí v nezapomenutelném objetí lásky a dojetí. Zdá se nám, že tato intenzivní účast, která šla až

k hranicím planety, šířená moderními sdělovacími prostředky, byla jako společná prosba o pomoc, která byla adresována papeži všemi členy dnešního lidstva. A to je přesycené mnoha nejistotami a strachem a ptá na budoucnost. Církve si dnes musí sama obnovit vědomí úkolu, který vytýčil sám Kristus: *Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmách, nýbrž bude mít světlo života.* Úkolem nového papeže je především dát zazářit Kristovu světlu. Není to jeho vlastní světlo, nýbrž světlo Kristovo. S tímto vědomím se obracím ke všem, i k těm, kteří mají jiné náboženství nebo dosud nenašli odpověď na základní životní otázku. Ke všem se obracím s prostotou a láskou, abych

je ujistil, že Církev chce jít dále vpřed. Povedu s nimi otevřený a čestný dialog na cestě za pravým Bohem člověka a společnosti. Prosím Boha o jednotu a mír pro lidskou rodinu a vyhlášíji připravenost všech katolíků spolupracovat na autentickém společenském rozvoji, který se opírá o důstojnost každé lidské bytosti. Nebudeme šetřit své síly, abychom pokračovali v dialogu, který zahájil můj předchůdce s různými kulturami, aby z toho vzešlo vzájemné pochopení, které je podmínkou pro lepší budoucnost všech.

Mládež především

Myslím zvláštním způsobem na mladé. Jim, privilegovanému partneru v dialogu Jana Pavla II., patří moje zvláštní láskyplné objetí v očekávání, že dá-li Pán Bůh, budu se s nimi moci setkat v Kolíně na Světovém dnu mládeže. S vámi, drahá mládeži, budoucností a naděje Církve a lidstva, budu dále hovořit, při čemž budu naslouchat vašim očekáváním. Chtěl bych vám pomáhat k stále hlubšímu setkání s živým Kristem, věčně mladým.

Pane, zůstaň s námi. Toto zvolání, které je dominantním tématem apoštolského listu Jana Pavla II. pro Rok Eucharistie, je modlitbou, která spontánně vychází z mého srdce, když přijímám tuto službu, ke které mě Kristus povolal, abych ji zastával. Chtěl bych sloužit tím, že se budu plně věnovat službě Církvi. K podpoře tohoto slibu prosím o mateřskou přímluvu Panny Marie. Do jejích rukou vkládám budoucnost a přítomnost své osoby a Církve. S její přímluvou ať se mě zastanou i svatí apoštolové Petr a Pavel a všichni svatí. S těmito pocity uděluji vám, ctihodní bratři kardinálové a všichni, kteří se účastníte tohoto obřadu, a také těm, kteří se ho účastní prostřednictvím televize, zvláštní a láskyplné požehnání.

Bollettino Vaticano 20. 4. 2005
Mezititulky redakce Světla

Počátky Církve (5)

Život prvního společenství

Ježíš vyznačil pro první etapu svědectví město Jeruzalém. Lukáš již o tom hovořil, ale dosud nevstoupil do života konkrétního společenství. Učinil tak sice v krátkém popisu (2,42-47), nyní však komunita dozrála. Jak prožívá za těchto okolností svůj křesťanský život? Lukáš popisuje dva obrazy (4,32-34; 5,12-16), které upřesňují onen první pohled. Hovoří se v nich o aktivitě apoštolů, o životě společenství a o stále rostoucí popularitě. Dále je zde řeč o Petrovi, ale také o ostatních apoštolech. Máme tu před sebou pravé historické garanty Ježíšova života a tedy kontakt na **apoštolskou tradici**.

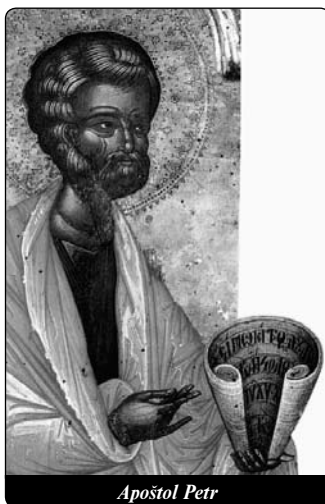
Apoštoly postihuje pronásledování, ale nikdo a nic nemůže zastavit jejich svědectví. V určité chvíli dojde k restrukturalizaci společenství volbou sedmi jáhnů, mezi kterými vyniká Štěpán. Je zde líčení jeho mučednické smrti.

Je zde mnoho toho, co ve srovnání našich společenství s oním prvním vyvolává u nás nezbytnost, abychom prohloubili motivaci své víry a učinili ji odvážnější, aktivnější a smělejší a především abychom jí dali charakter vysloveně misijní. Aby se toto všechno v nás skutečně projevilo, dejme se vést rozjímáním a modlitbou, kterou se společenství obrací k Bohu poté, co Petr a Jan byli propuštěni z vězení: „*Pane, dej svým služebníkům, aby tvoje slovo hlásali s veškerou odvahou, a ty přítom zasahuj svou mocí, aby se skrze jméno tvého svatého služebníka Ježíše dala uzdravení, znamení a divy.*“ A když skončili tuto modlitbu, otřásl se to místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem Svatým, takže s odvahou hlásali Boží slovo. A to budeme nyní trvale konstatovat a uvidíme to v mučednické smrti jáhna Štěpána, který

zemřel v roce 36, tedy asi 6 let po prvních novozákonních Velikonocích.

Bratrství a přátelství

Líčení je velice plastické: *Obec měla jedno srdce a jednu duši* (32). To je věta, která připomíná jinou velice známou: „Milovat budeš Pána, svého Boha celým svým srdcem a celou svou duší“ (Dt 6,5). Láska, kterou milujeme Boha, je stejná s tou, jakou se věřící milují navzájem. Je to láska, ve které je obsažena plnost lidské osoby: srdce a duše. To umožňuje žít tak, že jsme zcela zaměřeni k druhým a můžeme uskutečňovat to, co popisuje text: *Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné* (32b). „Mezi přáteli totiž jsou věci společné, protože přátelství se projevuje v pospolitosti“ (Aristoteles). Jak se projevuje toto společenství? *Nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to utržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.* Konstatujeme, jak opravdové společenství ruší společenské rozdíly, a je to tak zcela logické. Jestliže totiž vidím, že můj bratr je potřebnější než já, nejsem s ním ve společenství, jestliže se s ním nerozdělím o to, co mám.

Apoštol Petr

Z čeho se rodí taková potřeba? Z naslouchání apoštolskému kázání, které mluví o Ježíšově zmrtvýchvstání a probouzí jako důsledek milosti (33) **velkodušnou lásku k jednomu každému**.

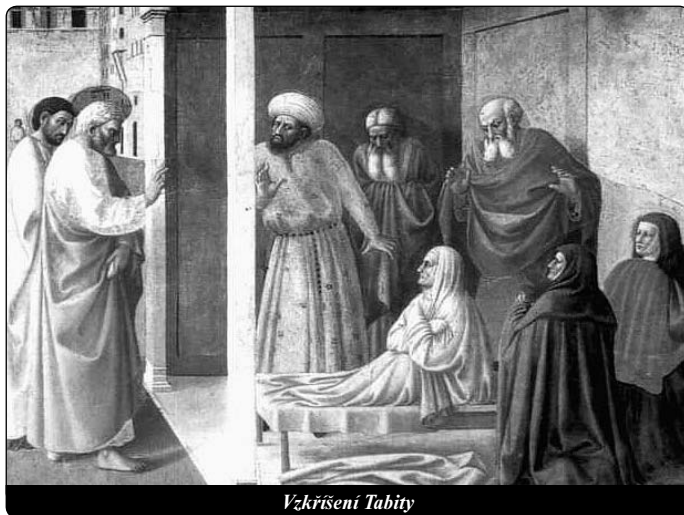
Ale je zde druhá otázka: Byla to povinnost, nebo šlo o svobodné osobní rozhodnutí? Lukáš odpovídá dvěma příklady. Především mluví o jistém Josefovi, kterého apoštolové přejmenovali na Barnabáše (**syna útěchy**) (36). Jestliže ho takto přejmenovali, znamená to, že to byla osoba ochotná druhým pomáhat, a proto nás neudivuje to, co udělal: *Měl pole, prodal ho a peníze přinesl a položil apoštolům k nohám* (37). Zřekl se všeho a věnoval se apoštolátu. Ještě se s ním setkáme, a vždy v situaci, kdy bude pomáhat.

Jinak se zachoval Ananiáš a jeho manželka Safira. Také

oni prodali pozemek, ale pak se rozhodli, že odevzdají jen část peněz, jako by to bylo všechno. Petr postřehl, že nejsou upřímní a že podvádějí společenství. Proto řekl: „*Ananiáši, proč ti satan ovládl srdce, žeš obelhal Ducha Svatého? Když jsi měl to pole, copak nepatřilo tobě? A když jsi ho prodal, nemohl jsi s výtěžkem volně nakládat? Neobelhal jsi lidi, ale Boha.*“ Je tedy zcela zřejmé, že sdílení majetku bylo svobodné, že se akce zrodila ze smyslu pro společenství. Jejich gesto však nebylo gestem společenství. Jejich gesto bylo pouhé zdání a vysloužili si Petrovu tvrdou důtku: Obelhali jste Ducha Svatého a Boha, který svou přítomností posvěcuje společenství. Urazili jste svatost Církve. Jejich nečisté srdce, tj. nedostatek loajality, upřímnosti, čestnosti, a jejich nezřízené lpění na penězích byly v rozporu s jednou duší a jedním srdcem, a proto se sami vyloučili ze společenství. Skutečnost je taková, že po Petrově vítězství se zhroutili a zemřeli. *Velká bázeň padla na celou církev.* Je to „bázeň z úcty“, která dává komunitě smysl pro přítomnost Boha a Ducha Svatého. Každé křesťanské společenství ví, že k tomu, aby mohlo být „jedno srdce a jedna duše“, mohou se na ně chudobně spolehnout. Nejedná se o almužnu, ale o rozdělení jako mezi bratry.

Apoštolové a učedníci společně (5,12-15)

Rozjímáme nyní o tomto nezapomenutelném obraze prvního společenství: *Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s úctou. Stále rostl počet mužů a žen, kteří přijímali víru.* Komunita se zde jeví v plné kráse a jednotě: Apoštolové a učedníci společně, svorně a současně vystupují jako skupina, která je od ostatních židů oddělena a stále roste. Je to dílo, které Bůh půso-

Vzkříšení Tabity

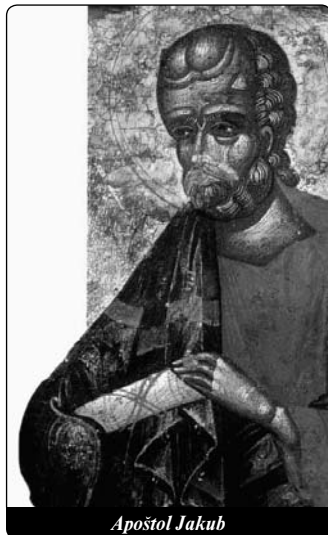
bi skrze zázraky apoštolů a probouzí tak u mnohých víru. Jejich zakořenění v židovské tradici je zřejmé. Shromažďují se totiž v chrámě, na místě, které bylo židům nejsvětější, a účastní se modliteb předepsaných pro všechny židy. Lukáš na to upozorňuje ve verších 15–16 a bude to dělat i dále. Protože Petr dělá více divů než ostatní, lidé přinašejí své nemocné a očekávají, že když na ně padne alespoň Petrův stín, budou uzdraveni. Přízeň lidu a nadšení, které společenství vyvolávalo, nemohlo neprovokovat držitele moci.

Apoštolové před synedriem

Tehdy zasáhl velekněz a všechni jeho stoupenci, totiž saducejská strana. Byli plni žárlivosti, proto dali apoštoly zatknout a zavřít do veřejného vězení. Ale anděl Páně v noci dveře žaláře otevřel, vyvedl je ven a řekl: „Jděte, postavte se v chrámě a hlásejte lidu všechna slova života.“ Na reakci nejvyššího kněze reagoval Bůh. Ukládá apoštolům, aby se vrátili do chrámu a hlásali slovo života, tzn. zvěst o zmrtychvstání Ježíše Krista, pramene života pro všechny, kdo ho přijímají.

Když se ráno synedrium sešlo, byli celí bez sebe, když se dověděli, že vězení je prázdné. Nevěděli, co si počít, ale tu přišel někdo a oznámil, že apoštolové jsou v chrámě. Dali je přivést, a když stanuli před velehradou, nejvyšší kněz jim řekl: „Přísně jsme vám přece přikázali, že v tom jménu již nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat krev toho člověka.“ Petr však synedrium usvědčuje: „Více se sluší poslouchat Boha než lidi,“ a pak pokračuje: „Bůh našich otců (mých i vašich) vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli (vy jste součást Izraele jako my) dopřál obrácení a opuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí stejně jako Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají“ (29–32).

Je úžasné, jak Petr málo slovy, ale pádně shrnuje prvotní *kerigma*, první křesťanské hlásání, a vyzývá i synedrium k obrácení. Oni ho však neposlouchají. Do konce se rozzuřili a chtěli je zabít. Ale povstal moudrý člověk z farizejské strany a řekl jim: „Pochází-li toto dílo od lidí, samo se rozpadne. Pochází-li však od Boha, nepodaří se vám tyto lidi zničit. To by se o vás muselo říct, že se stavíte proti Bohu.“ Vyslechli ho, ale nevzdali se úmyslu dále apoštoly pronásledovat. Dříve než je propustili, dali je zbičovat. Petr a Jan vyšli z velerady s radostí, že byli potupeni pro svou lásku k Ježíšovu jménu, a dále hlásali v chrámě i po domech Ježíše jakožto Mesiáše.

Apoštol Jakub

MODLEME SE

Pohled, Bože a Otče náš, s jakými těžkostmi se dnes setkáváme při hlásání tvé pravdy, a dovol, abychom se na tebe obrátili jménem všech společenství modlitbou první komunity, postižené pronásledováním: „Dopřej svým služebníkům, aby neohroženě hlásali tvé slovo. Vztáhni svou ruku, aby i dnes se jménu tvého svatého služebníka Ježíše. A vylij na nás plnost Ducha Svatého, protože jen v jeho síle můžeme kráčet dějinami s Ježíšem, tvým Synem. Amen.“

(Pokračování)
Z Maria Ausiliatrice 3/2004
přeložil -lš-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvou, abyste obnovily modlitbu ve vašich rodinách. Modlitbou se čtením Písma svatého ať vejde do vašich rodin Duch Svatý, který vás obnoví. Tak se stanete učitelí víry ve své rodině. Modlitbou a vaší láskou se svět dostane na lepší cestu a láska zavládne světem. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 4. 2005

10 LET NÁVŠTĚVY SVATÉHO OTCE JANA PAVLA II. NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE

V sobotu 21. 5. 2005 si věřící na Svatém Kopečku u Olomouce připomenou 10. výročí návštěvy papeže Jana Pavla II. na tomto poutním místě.

Tenkrát v nedělní odpoledne roku 1995 se sešla mládež Moravy a Čech, aby pozdravila svého papeže. Bezprostřední a jásavé odpoledne se hluboce vtisklo do srdce a paměti Svatého otce i všech účastníků. Při návštěvě Svatého Kopečka Svatý otec korunoval Milostný obraz Panny Marie a papežským dekretem z 11. 4. 1995 povýšil chrám na baziliku minor. **Toto si chceme připomenout při diecézní pouti.**

V předvečer – 20. 5. 2005 v 19 hod. ve Francouzském sále svatokopecké fary Studio Velehrad uvede v premiéře svůj nový film Sen a radost. Součástí vzpomínkového večera bude i svědectví těch, kteří byli v blízkosti Svatého otce.

Následující den – v sobotu 21. 5. od 8 hod. bude svatokopecká bazilika přístupná veřejnosti. V postranních kaplích je připravena výstava fotografií z papežské návštěvy.

V 9.30 hod. začne v bazilice modlitba růžence a v 10 hod. na plátnech umístěných pod kopulí budou promítány autentické záběry návštěvy Svatého otce na Sv. Kopečku.

Přesně v 10.30 hod. olomoucký arcibiskup a metropolita moravský Mons. Jan Graubner zahájí děkovnou mši svatou.

Bohoslužba bude přenašena Rádiem Proglas. Závěr mše svaté pak bude patřit uctění Milostného obrazu Panny Marie Svatokopecké.

Duchovní správa poutní baziliky a Matice svatokopecká Vás upřímně zve a těší se na setkání s Vámi.

Výzvy fatimského poselství (9)

Doposud jsem nechtěla hovořit o těchto zjeveních více, než bylo nevyhnutelné, abych odpověděla na některé otázky. Avšak dnes tak učiním, a to nikoliv proto, abych vás přesvědčila, zda to byl či nebyl anděl strážný, ale abych vám řekla, že existence andělů strážných je jistá, že byli stvořeni Bohem, aby mu sloužili, klaněli se mu a milovali ho; jako je jisté, že Bůh ve své velké dobrotě a milosrdenství určil každému z nás anděla, který nás vede, pomáhá nám a chrání nás.

To, co vám říkám, netvrdím jen proto, že mi bylo dáno to vidět; kdyby tomu tak bylo, pak by moje slova byla pro vás málo přesvědčivá. Ale říkám vám také to, co nám zjevil Bůh na posvátných stránkách Starého a Nového zákona. Nemusíte věřit tomu, co vám říkám já, ale nesmíte pochybovat o Božím slově, obsaženém v Písmu svatém. Podívejme se tedy na některá místa, v nichž nám Bůh zjevuje některé pravdy o andělu strážném.

Když Mojžíš putoval po poušti a vedl Boží lid do zaslíbené země, Pán mu řekl: „Hle, já posílám před tebou anděla, aby tě chránil na cestě a přivedl tě na místo, které jsem určil. Cti ho a poslouchej jeho hlas, neboť vůči němu vzpurný, neboť neodpustí vaše věrolomnosti, vždyť má v sobě moje jméno“ (Ex 23,20–21).

Posvátný text nám také vypráví o tom, co se stalo Jakubovi, když na příkaz svých rodičů zamířil do Charánu, aby unikl předpokládaným násilným reakcím svého bratra Ezaua: „Když přišel na jedno místo, zůstal tam přes noc, neboť slunce už zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které byly na tom místě, položil si ho pod hlavu a na tom místě uleh. Měl sen: Viděl žebřík opřený o zem, jeho vrchol se dotýkal nebe

a Boží andělé vystupovali a sestupovali po něm. Hospodin stál nad ním a řekl: »Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahamá a Bůh Izáka. Zemi, na které ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvého potomstva bude jako prachu na zemi a rozšíří se na západ a na východ, na sever a na jih. V tobě a v tvém potomstvu budou požehnány všechny národy na zemi« (Gn 28,11–14).

Již od více vykladačů Pisma svatého jsem slyšela říci, že Bůh hovořil s dávnými patriarchy prostřednictvím snů tak, jak mluvil k prorokům skrze zjevení a vidění. A muselo tomu tak být, protože pokud by to byly obyčejné sny, nebyl by důvod připisovat jim takovou důležitost a ani by se nesplnily tak, jak se tomu skutečně stalo v Jakubově životě.

Totéž nacházíme v životě sv. Josefa a králů-mudrců, jak

nám o tom vypráví posvátný text. Když mudrci odešli, „zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: »Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zhubil.« Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku a odebral se do Egypta“ (Mt 2,13–14).

A ohledně mudrců tentýž evangelista píše následující: „Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: »Kde je ten narozený židovský král?« (...) Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal (...), poslal je do Betléma a řekl: »Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to (...).« Když krále vyslechli, vydali se na cestu (...). Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu (...). Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou. (...) Herodes (...) dal v Betlémě i v celém jeho okolí pobít všechny chlapce do dvou let“ (Mt 2,1–12.16).

Takoví moudří a vzdělání lidé, jakými byli mudrci, by těžko uvěřili obyčejným snům a nechtěli by se jimi vést. Proto si myslím, že se více než o sny jednalo o opravdová nadpřirozená zjevení. Je to i proto, že sny ve srovnání se zjeveními platí méně než noc v konfrontaci se dnem: vždyť zatímco sny v nás zanechávají nejasnou a mlhavou vzpomínku na to, co se nám zdálo, zjevení se nesmazatelně vtiskují do našeho ducha a zanechávají v nás mnohem jasnější jistotu, než je jistota zanechaná běžným rozhovorem s druhou osobou.

Právě taková jistota musela zůstat vtisknuta do ducha mudrců a sv. Josefa. Kdyby tomu tak nebylo, nebyl by důvod, aby se jim připisovala taková důležitost; Panna Maria by nebyla nucena k tomu, aby vstala v noční hodinu a vydala se na cestu do cizí země s maličkým dítětem v náručí, aniž by měla čas se jakýmkoliv způsobem připravit a zajistit dopravní prostředky.

Vedle již uvedených skutečností nám Písmo svaté vypráví o mnohých dalších, které dokazují existenci andělů a to, jak je Bůh posílá jednou jako posly, jindy jako pomocníky a ještě jindy jako ochránce a obránce. Hle, některé z těchto posvátných stránek:

„Jakub šel dál svou cestou a tu proti němu stanuli Boží andělé. Když je spatřil, řekl Jakub: »To je tábor Boží!« (...) Jakub zůstal sám. Tu s ním kdosi zápasil až do východu jitřenky. (...) Jakub se ho zeptal: »Oznam také ty mně své jméno.« Odpověděl: »Proč se ptáš na mé jméno?« - a požehnal mu tam. Jakub nazval jméno toho místa Penuel: »Viděl jsem Boha tváří v tvář, a zachránil jsem si život« (Gn 32,2–3.24.29–30).

Jednoho dne mluvil Pán se svými učedníky a řekl jim: „Varujte se, abyste nikým z těchto nepatrných nepohrdali. Říkám vám: Jejich andělé v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce“ (Mt 18,10).

ČESKÁ MÉDIA NALETĚLA NOVINÁŘSKÉ KACHNĚ

České sdělovací prostředky (zdá se, že jako jediné) převzaly z anglického listu *The Observer* nekriticky mylnou informaci, která obviňuje současného papeže, že ještě jako kardinál vydal tajnou instrukci, podle které měly zůstat mravní delikty zneužívání mladistvých katolickými duchovními vnitrocírkevně utajeny před světskou justicí.

Inkriminovaný dokument Kongregace pro nauku víry byl publikován 18. května 2001 a je k nalezení na internetových stránkách www.vatican.va a v roce 2002 vyšel česky. Každému, kdo si tento dopis přečte, musí být jasné, že obsah listu je ve skutečnosti zcela jiný a jeho interpretace v *The Observer* má charakter hrubé a záměrné pomluvy.

Dotyčný dopis Kongregace pro nauku víry je pokračováním interpretace Kodexu církevního práva a podrobného výčtu zločinů, vyhrazených nejvyšší církevní instanci. Jedná se o delikty proti Nejsvětější svátosti oltářní, zločiny zneužití a znesvěcení svátosti smíření a konečně zločin proti mravnosti ve formě po hlavního zneužití mladistvého duchovní osobou. Doba promlčení je u uvedených zločinů zvýšena ze tří na deset let.

Tato instrukce vnitrocírkevního práva se nijak netýká práva světského a neomezuje pravomoc světské justice.

A když sv. Lukáš popisuje události spojené se zvěstováním a narozením Božího Slova a jeho předchůdce Jana Křtitele, uvádí různé zásahy andělů: „*Když Zachariáš vykonával před Bohem kněžskou službu, (...) zjevil se mu anděl Páně, stojící po pravé straně kadidlového oltáře. Když ho Zachariáš uviděl, lekl se a padla na něj bázeň. Anděl mu však řekl: »Neboj se, Zachariáš, neboť tvá modlitba je vyslyšena; tvoje žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan«*“ (Lk 1,8.11-13).

„*V šestém měsíci byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně (...) a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: »Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou! (...) Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. (...) Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží«*“ (Lk 1,26-28.30.35).

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Římskokatolická farnost Olomouc – Holice zve na děkovnou bohoslužbu při příležitosti ukončení generální opravy kostela sv. Urbana v neděli 29. května 2005 v 9 hodin. Hlavním celebrantem bude olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie – Mendlovo nám., Brno. **Mše svatá ke cti svaté Rity z Cascie** bude v pondělí 23. 5. v 18.30 hod. Při mši svaté, kterou bude celebrovat starobrněnský opat Lukáš Evžen Martinec, budou požehnány „*Růže sv. Rity*“.

IZRAEL – odlet z Prahy – biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění od 3. 10. do 10. 10. – 13 790 Kč ● **IZRAEL – SINAJ** – odlet z Prahy – klasický biblický okruh s výstupem na Mojžíšovu horu na Sinaji + něco extra navíc od 10. 10. do 20. 10. – 15 990 Kč ● **IZRAEL – JORDÁNSKO** – odlet z Prahy – vše nej z obou zemí + Mrtvé a Rudé moře – kvalitní hotely, polopenze, pojištění od 20. 10. do 31. 10. – 25 990 Kč ● **IZRAEL** – odlet z Prahy – klasický biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění od 31. 10. do 7. 11. – 13 790 Kč ● **MEXIKO – GUADALUPE** + okruh po domorodých civilizacích a pobytem u Tichého oceánu od 4. 11. do 15. 11. – 37 990 Kč ● Příhlášky a informace: **CK AVETOUR** – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mobil: 602 441 670.

Centrum naděje a pomoci pořádá pravidelné setkání pro ženy, které hledají zaměstnání nebo jim končí rodičovská dovolená a uvažují, co dál. Právě těmto ženám je určen cyklus čtyř diskusních setkání „*Když končí mateřská dovolená*“. Setkání probíhají každý pátek dopoledne. Ženy se zde dozví, jak pěstovat zdravé sebevědomí, jak komunikovat, jaké jsou prohřešky vůči image, jak se orientovat na trhu práce a mnoho dalších důležitých informací. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními. Absolventky celého cyklu setkání obdrží osvědčení. Těšíme se na setkání s Vámi u nás v klubovně Centra naděje a pomoci na Hybešově 40, Brno. Bližší informace a přihlášky na tel.: 543 254 891, 543 331 471, e-mail: cenap@cenap, www.cenap.cz.

Sdružení bývalých politických vězňů ČR z let 1948 až 1989 Znojmo, spolu se Sdružením bývalých politických vězňů ČR 1948 – 1989 Praha srdečně zvou všechny politické vězně a jejich přátele, příbuzné a příznivce do **ZNOJMA – LOUKY** na tradiční **MARIÁNSKOU MÁJOVOU POUŤ POLITICKÝCH VĚZŇŮ**. Tato pouť se uskuteční **v sobotu 14. května 2005 ve 14 hodin** v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava. Mši svatou za oběti komunismu bude sloužit dlouholetý politický vězeň papežský prelát **Mons. ThDr. Antonín Huvar OT**. Po mši svaté se uskuteční modlitba za zemřelé u pomníku obětem komunismu před kostelem.

Liturgická čtení

Neděle 15. 5. – slavnost Sslání Ducha

Svatého

1. čt.: Sk 2,1-11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc-30.31+34

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 12,3b-7.12-13

Ev.: Jan 20,19-23

Pondělí 16. 5. – svátek sv. Jana

Nepomuckého

1. čt.: Řim 8,31b-39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,17-22

Úterý 17. 5. – ferie

1. čt.: Sir 2,1-13

Ž 37(36),3-4.18-19.27-28.39-40

Odp.: 5 (*Hospodinu svěť svůj osud, on sám bude jednat.*)

Ev.: Mk 9,30-37

Středa 18. 5. – nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sir 4,12-22

Ž 119(118),165.168.171.172.174.175

Odp.: 165a (*Hojný pokoj těm, kdo milují tvůj zákon, Hospodine.*)

Ev.: Mk 9,38-40

Čtvrtek 19. 5. – ferie

1. čt.: Sir 5,1-10

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Mk 9,41-50

Pátek 20. 5. – nez. pam. sv. Klementa Marie Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského (na Moravě: památka sv. Klementa Marie Hofbauera)

1. čt.: Sir 6,5-17

Ž 119(118),12.16.18.27.34.35

Odp.: 35a (*Vod' mě, Pane, po stezce svých předpisů.*)

Ev.: Mk 10,1-12

Sobota 21. 5. – nez. pam. sv. Kryštofa Magallanese nebo nez. sob. pam. P. Marie (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrál)

1. čt.: Sir 17,1-13

Ž 103(102),13-14.15-16.17-18a

Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)

Ev.: Mk 10,13-16

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 5.	PO 16. 5.	ÚT 17. 5.	ST 18. 5.	ČT 19. 5.	PÁ 20. 5.	SO 21. 5.
Antifona	679	1708	1060	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	786	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	679	1367	1061	1076	1091	1107	1666
Antifony	680	1368	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	813	813	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	680	1368	1065	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	680	1369	1065	1080	1095	1320	1669
Prosby	680	1711	1065	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	681	1369	1065	1372	1096	1320	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	792	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	681	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	682	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	683	1713	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	684	1369	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	641	641	1369	1071	1085	1101	1117
Antifony	676	685	1371	1071	1086	1102	1118
Žalmy	676	685	1715	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	678	686	1371	1074	1089	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1371	1074	1090	1105	1320
Prosby	678	687	1718	1074	1090	1105	1121
Záv. modlitba	679	681	1369	1075	1372	1106	1320
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MŮJ ŽIVOT

Joseph Ratzinger

Krátká kniha vzpomínek, ve které Svatý otec popisuje svoje dětství, studium a dospívání v období nacistického Německa, vojenskou službu za války, teologická studia, vysokoškolskou vědeckou kariéru, ale také kněžské a biskupské svěcení a jmenování mnichovským a freisingským arcibiskupem. Druhé vydání.

Barrister & Principal, brož., A5, 128 stran, 175 Kč

FRANTIŠEK XAVERSKÝ (1506-1552)

Výběr z korespondence jezuitského misionáře Dálného východu.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., zúž. A5, 264 stran, 185 Kč

LECTIO DIVINA 9 - VŠEDNÍ DNY LITURGICKÉHO MEZIDOBÍ

(9. - 17. týden, roční cyklus 1)

Giorgio Zevini - Pier Giordano Cabra

Ediční řada Karmelitánského nakladatelství, která vychází z biblických textů nedělního i feriálního lecionáře, jejichž poselství je dále rozvinuto metodou „lectio divina“. Nejprve je každá perikopa prostřednictvím krátké exegeze představena a zasazena do souvislostí. Komentář poukazuje na stěžejní myšlenky úryvku. Následuje krátká meditace, v níž se biblické poselství převádí do osobní roviny, a podněty pro modlitbu, inspirovanou biblickým textem. Po modlitbě nás úryvek z díla některého z církevních otců, reagující na liturgický text, přivede do stadia kontemplace. Na závěr je nám nabídnut jeden verš jako slovo, které si máme připomínat během celého dne. Tato řada může být přínosem pro všechny, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu Bible.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 368 stran, 295 Kč

BŮH A SVĚT

Joseph Ratzinger

Kniha rozhovorů, které J. Ratzinger vedl ještě před svým zvolením do nejvyššího církevního úřadu s novinářem Peterem Seewaldem. Zamýšlí se především nad základním učením katolické víry a nad otázkou, jak může církev oslovit osvíceného člověka 21. století. Druhé vydání.

Barrister & Principal, brož., A5, 320 stran, 298 Kč

SLOVO NA KAŽDÝ DEN

Jan Pavel II.

Krátké meditace na úryvky z Písma svatého. Druhé, doplněné vydání.

Fibox, brož., A6, 216 stran, 99 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@malicecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.malicecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.